உ

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

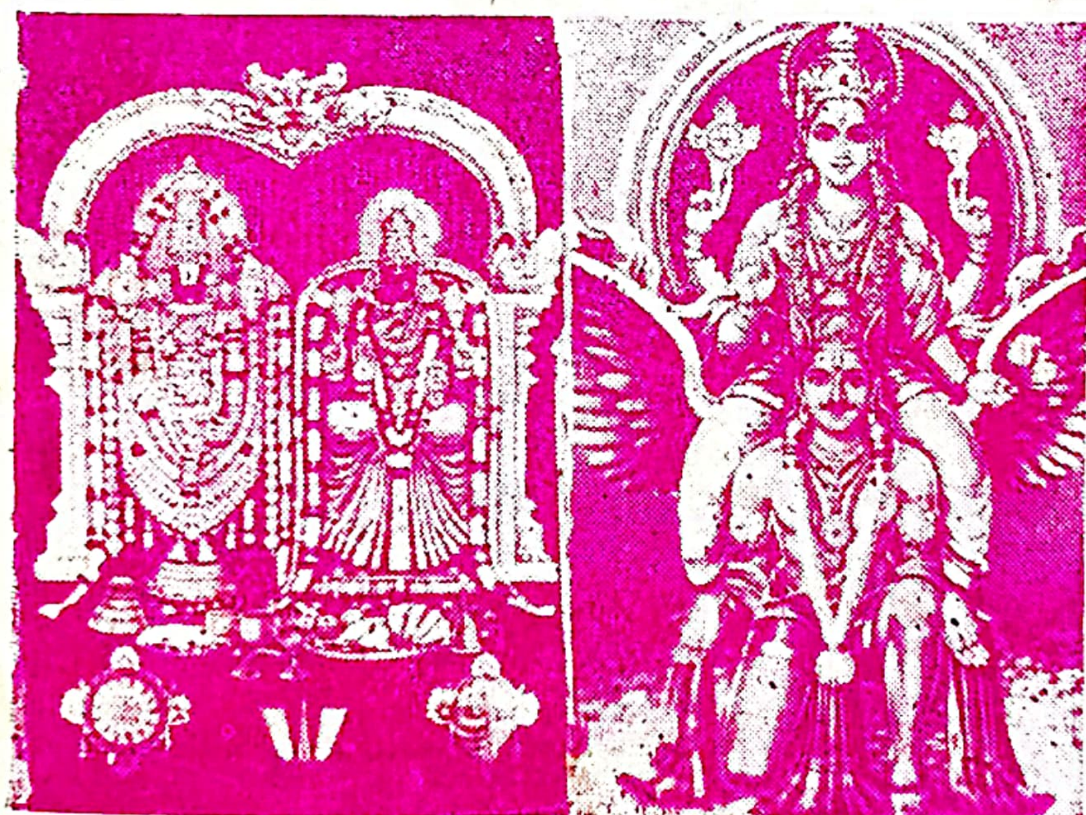
ஜயஜய சங்கர! ஹரஹர சங்கர!!

ஏகாதசி மஹாத்மியம்

(இருபத்தைந்து ஏகாதசிகளின் மகிமை)

அனந்த வ்ரத மஹாத்மியம்

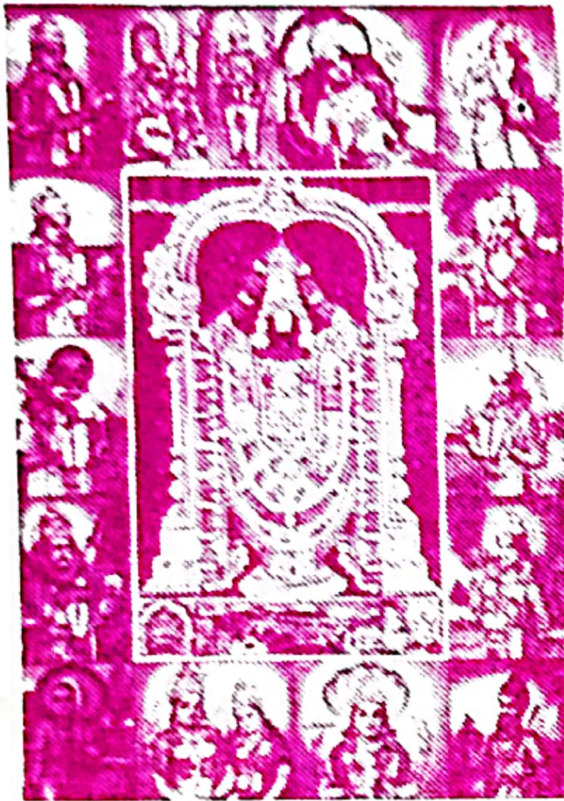
(பூஜையுடன்)

ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாத வேத ஸபா,

திருவல்லிக்கேணி : : சென்னை-5.

1978] ஜூலை வெளியீடு [ஞானயக்ஞம்

உ

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய நம:

வைகுண்ட ஏகாதசி மஹாத்மியம்

இருபத்தைந்து ஏகாதசிகளின் மஹிமை

அவதாரிகை

ஏகாதசி என்பது ஓர் உத்தமபுண்யகாலம். பரமாத்மாவுக்குப் பரம ப்ரியமான திதி அது. அதைப்போற்ருத புராணமில்லை. அதை ஸ்துதிக்காத தர்மநூலில்லை ஆறு வயது முதல் அறுபது வயதுவரையிலுள்ளோர் அனைவரும் அதை அவச்யம் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென பகவான் ஆணையிட்டார். கங்கையைவிட சிறந்த தீர்த்தமில்லை. விஷ்ணுவைவிட உயர்ந்த தேவரில்லை. தாயிற் சிறந்ததோர் கோயிலுமில்லை. காயத்ரியைவிட உயர்ந்த மந்த்ரமில்லை. ஏகாதசியைவிட சிறந்த விரதமில்லை என ஒருமிக்கப் பதினெண்புராணங்களும் அதைப் போற்றுகின்றன. அத்தகைய ஏகாதசி எப்படி உண்டானது? அதை எங்ஙனம் அநுஷ்டிக்கவேண்டும்? ஏகாதசிகள் எத்தனை? அவைகளின் பெயர் என்ன? யார் அதை அநுஷ்டித்தனர்? என்ன பயன் பெற்றனர்? என்று நாம் அறியவேண்டாமா?

பதினெண் புராணங்களில் பத்மபுராணம் மிகச்சிறந்தது. அதிலும் உத்தரகாண்டம் உத்தமமானதென்பர். ஆங்கு இது விரிவாகக் காணக்கிடக்கின்றது. ஒருஸமயம் உத்தமபக்தரான நாரதரிஷி கைலாயங்கிரி சென்ருர். நந்தியை வணங்கி விடைப்பெற்ருர். உள்ளே சென்று உமாபதியைத் தர்சித்தார். அவர் தாள்களில் விழுந்து ஸ்துதித்தார் பக்தனை ஆசீர்வதித்து பகவான் யாதுவரம் வேண்டுமென்ருர். ஏகாதசிகளின் வரலாற்றை விரிவாக உரைத்தருள வேண்டுமென்ருர் நாரதர். கைலாஸநாதர் கூறினுர்:—'அன்ப! இதே விஷயத்தை முன்னொரு ஸமயம் தர்மராஜன் கண்ணனை வினவினுர். க்ருஷ்ணன் தர்மருக்கு உரைத்த வண்ணம் யான் விளம்புகிறேன் கேள்'.

1. உற்பத்தி ஏகாதசி:— க்ருதயுகத்தில் முரன் என்ருெர் அரக்கனிருந்தான். அவன் மிகக் கொடியவன். பலசாலி. தேவர்களையும் அவரைப்போற்றும் அந்தணரையும்

வருத்தி வந்தான். இந்திரன் அவனுக்குப் பயந்து ஸ்வர்க்கத்தை விட்டு ஓடினன். கைலாயஞ் சென்று சிவனைச் சரணமடைந்தான். அவர் பரிபாலந கர்த்தாவான பரந்தாமனிடம் செல் என்றார். தேவராஜன் பாற்கடலையடுத்து பரமாத்மாவை வணங்கித் துதித்தான். அவனது கருத்திற்கிசைந்து கருட த்வஜன் போர்கோலங்கொண்டு கிளம்பினார். அமரரனைவரும் உடன் சென்றனர். முரனும் அரக்கர் படையுடன் போருக்கு வந்தான். சக்ரபாணி சக்ராயுதத்தால் அஸுர ஸேனையனைத்தையும் அழித்தார். முரன் அதைக் கண்டு வீராவேசங்கொண்டு எழுந்தான். தான் ஒருவனுகவே இருந்து அமரர் படையைப் புறங்காட்டி ஓடும்படி அடித்தான். முரனும் முராரியும் ஆயிரம் ஆண்டு ஸமர்புரிந்தனர். முரனது சக்தியைக் கண்டு விஷ்ணு வியந்தார். தான் களைத்தவர் போல் பயந்து பதரிகாச்ரமம் சென்றார். ஸிம்ஹாவதீ என்ற குஹையை கண்டார். அது பன்னிரண்டு யோஜனைதூரம் விசாலமானது. அதனுள்ளே சென்று திருமால் பள்ளிகொண்டார். அஸுரனும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான். உறங்கும் புருஷோத்தமனைக் கொல்லக் கருதி வாளை உருவினன். பரமாத்மாவினது உடலிலிருந்து ஒரு கன்னிகை உதித்தாள். அவள் அழகிற் சிறந்தவள். ஆயினும் கரங்களில் பயங்கரமான ஆயுதங்களை ஏந்தி நின்றாள். முரனைப் போருக்கழைத்தாள். அரக்கன் அம்பு எடுக்குமுன் அம்பிகை ஓர் ஹுங்காரம் செய்தாள். முரன் ஓர் பிடி சாம்பலாகிக் கீழே விழுந்தான். உடனே பரமனும் நித்திரை விட்டெழுந்தார். தன்னுடலிலிருந்து கிளம்பிய சக்தியைக் கண்டு வியந்தார். அவள் செய்த சேவையை கொண்டாடினார். ஏகாதசி என அவளுக்கு நாமம் சூட்டினார். அவள் பிறந்த தினத்திலே உபவாஸமிருந்து தன்னை பூஜிப்போருக்கு வைகுண்டமளிப்பதாக வாக்களித்தார். ஏகாதசி அநுஷ்டாநம் செய்வோருக்கு இம்மை சுகம், மறுமை சுகம் கீர்த்தி, செல்வம், ஆரோக்யம் முதலியன உண்டாகுமென்றார். அது மார்கழி மாதம க்ருஷ்ண பக்ஷத்திலுதித்ததால் அதற்கு உற்பத்தி ஏகாதசி என்று பெயருண்டாயிற்று [அன்று விதிப்படி உபவாஸமிருந்து பரமனைப் பூஜிப்போர் பரமபதமடைவர். இம்மையிலும் கோரிய பயனைப் பெறுவர்.]

2. மோக்ஷ ஏகாதசி :—மார்கழி மாதம் சுக்ல பக்ஷ ஏகாதசிக்கு மோக்ஷா என்று பெயர். பகவான் மாதங்களில் மார்கழி மாதமாயிருக்கிறார். அதனால் இந்தமாத ஏகாதசி மிகச் சிறந்ததாகும். இதைப் பெரிய ஏகாதசி என்றும்

வைகுண்ட ஏகாதசி என்றும் கூறுவார்கள். அச் சமயம் அச்சுதனை அர்ச்சிப்போர் வைகுண்டம் செல்வர். மோக்ஷமடைவர். அவர்களது மூதாதைகளும் முக்தி பெறுவர்.

கம்பமெனும் நகரிலே வைகாநஸன் என்றோர் அரசனிருந்தான். அவன் குடிகளை அன்புடன் பரிபாலித்து வந்தான். ஓரிரவு மன்னன் ஒரு கனவு கண்டான். அது அவனுக்கு அதிக துன்பத்தை அளித்தது. காலையில் எழுந்து காலைக்கடனை முடித்தான். அந்தணோத்தமரை அடுத்து வேண்டினன். (பெரியோரே! சென்ற இரவு யான் ஒரு கனவு கண்டேன். எனது மூதாதைகள் நரகத்தே விழுந்து துன்புற்றனர். என்னை நோக்கி மைந்தா! நாங்கள் படும் கஷ்டத்தைக் காணுயோ? இதை அகற்ற ஏதேனும் வழி தேடாயோ? என்று விம்மி விம்மி அழுதனர். இதற்கு யான் என் செய்வது? என்றான். பூஸுரர்கள் 'வேந்தே' பர்வதர் என ஓர் முனிபுங்கவர் இருக்கிறார். அவர் எல்லாமறிந்தவர். தங்கள் மூதாதைகள் ஏன் நரகத்தில் இடர்படுகின்றனர்? எங்ஙனம் அவர்களைக் கரை ஏற்றுவதென்பதை அவரே அறிவர். அப்பெரியவரை அடுத்து இதற்கு வழிதேடுவாய் என்றனர்.

வைகாநஸன் வனம்சென்றான். பர்வதரைத்தேடி அவர் பாதத்தில விழுந்தான். கனவைக் கூறி பெற்றோர் நரகத்தைக் கடக்க யாது உபாயமென்றான்? முக்காலத்தையும் உணர்ந்த முனிபுங்கவர் ஞானக்கண்ணை மூடினார். ஞானக்கண்ணைத் திறந்தார். உண்மையை உணர்ந்து அரசனுக்கறிவித்தார். மன்ன! மாநிலத்தை ஆண்ட உன் தந்தை பன்னனிற் சிறந்தவன் யான் என கர்வங்கொண்டான் இல்லற தர்மத்தில் ஈடுபட்டவர் ஸத்புத்ரன் உண்டாவதற்காக ருது காலத்தில (மாதவிடாய் ஆன பதினாறு நாட்களில்) சுபதினத்திலே ஆண் பெண்கள் கூடவேண்டுமென்ற விதியை மறந்தான். தன் மனைவி அதை நினைவூட்டியும் அவளை மதியாது வேறிடம் சென்றான். அந்த பாபத்தால் உன் தந்தை நரகபாதனையைப் பெறுகின்றான். நீ உன் மனைவி மக்களுடன் மோக்ஷ ஏகாதசியை விதிவழுவாது அனுஷ்டித்து அதை உனது மூதாதைகளுக்கு அர்ப்பணம் செய்) என்றார். வைகாநஸன் பித்ருக்களது நன்மையை நாடி மிகபக்தி சிரத்தையுடன் விரதத்தைச் செய்தான். அந்த க்ஷணமே அவர்கள் விமானத்தின் மீதேறி மைந்தனை வாழ்த்தினர். அன்றுமுதல் வைகாநஸன் மோக்ஷ ஏகாதசியை விடாது அநுஷ்டித்தான். அது சிந்தாமணிக்கு ஈடானது. நினைத்த பொருளை அளிக்க வல்லது. [தமக்கும் முன்னோருக்கும் நற்கதி தரும்.]

3. ஸபலா:— தைமாத க்ருஷ்ண ஏகாதசிக்கு ஸபலா என்று பெயர். இந்த ஏகாதசியில் உபவாஸமிருந்து பகவானைப் பூஜித்து, ஸகல கனிகளையும் நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். அன்று தீபதானம் செய்வது சிறந்த தர்மம். இரவெல்லாம் பகவானது சரிதத்தைக்கேட்டு கண்விழிக்க வேண்டும். ஒருவகைப்பட்ட மனதுடன் பகவானை த்யானம் செய்தல் நலம்.

சம்பாவதீ நகரிலே மாஹிஷ்மதன் என்று ஒரு மன்னனிருந்தான். அவனுக்கு ஐந்து குமாரர்கள் பிறந்தனர். மூத்தவன் பெயர் லூம்பகன். அவன் மிக பாபி. மதுபானத்திற்கும் பிறர் மனைவிக்கும் தன் தந்தை பொருளை செலவு செய்தான். அவன் தேவநிந்தை பக்தநிந்தை செய்யாத தினமில்லை. இதைக் கண்டு அவன் தந்தை சிந்தை நொந்தார். அப்புதல்வனைக் காட்டிற் கொண்டு விடும்படிக்கூறினார். லூம்பகனைக் காவலாளிகள் கண்ணுக்கெட்டாத கானகத்தில் விட்டுத் திரும்பினர். அவன் அரண்யத்திலிருந்து கொண்டே அருகிலுள்ள நகரத்தில் திருடிவந்தான். ஓரிரவு காவலாளிகள் அவனைப் பிடித்து நையப்புடைத்தனர். தான் மாஹிஷ்மதராஜனது குமாரன் என அவன் கூறினான். அதைக்கேட்ட காவலாளிகள் அவனிடம் கருணைகொண்டு விட்டு விட்டனர். அன்று பட்ட அடி, அவன் திருட்டை விடும்படிச் செய்தது. லூம்பகன் ஒரு மரத்தடியே தங்கி கந்தமூலங்களை உண்டு வாழ்ந்தான். ஒரு ஸமயம் குளிரால் மெலிந்து உணவு மின்றி ஒரு மரத்தடியே தங்கினான். வெய்யில் ஏற ஏற குளிரகன்றது. கனிகளைக் கொண்டுவர வெளியிற் சென்றான். கனிகள் கிடைக்காததால் அலைந்து திரிந்தான். கிடைத்ததைக் கொண்டுவருவதற்குள் பொழுதுசாய்ந்தது. தனது மரத்தடியே வந்து சேர்ந்தான். குளிராலும் பசியாலும் வாடி மெலிந்து உறக்கமுமில்லாமல் படுத்திருந்தான். கிடைத்த கனியைப் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்தான். பொழுது விடிந்தது. ஆகாயத்தில் ஓர் குரல் கேட்டது. லூம்பக! நேற்று ஸபலா ஏகாதசி. நீ தங்கி நின்றது அரசமரம். இரவிலுமுறங்காது கனிகளை மாதவனுக்களித்தாய். ஆதலின் உன் பாபம் அகன்றது. விரைவில் ராஜ்யத்தை அடைவாய் என்றது. உடனே அருகில் பட்டத்து யானையுடன் தன் தந்தையின் அமைச்சர்கள் நிற்கக் கண்டான். அவர்கள் லூம்பகனை அழைத்து பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தனர். லூம்பகன் நீதி தவறாது ராஜ்யபாரம் செய்தான். அவனுக்கோர் புதல்வன் பிறந்தான். அவனிடம் ராஜ்யத்தை அளித்து லூம்பகன் விஷ்ணுபக்தியிலீடுபட்டு வைகுண்டஞ் சென்றான். [பாபத்தை அகற்றுமிது.]

4. புத்ரதா:—தைமாத சுக்ல ஏகாதசி புத்ரதா எனப் படும். பத்ராவதி பட்டணத்தை ஸுகேதுமான் என்ற அரசன் ஆண்டுவந்தான். அவனது மனைவியின் பெயர் சம்பகா. இருவருமாக இல்லற தர்மத்தை இடைவிடாது அநுஷ்டித்து வந்தனர். அவர்கள் எல்லாச் செல்வங்களைப் பெற்றிருந்தும் புத்ர பாக்யமின்றி வருந்தினர். புதல்வனற்றவருக்கு நற்கதி கிடையாது. அவரளிக்கும் ச்ராத்தத்தைப் பித்ருக்கள் மிக்க துன்பத்துடனே ஏற்கின்றனர், என்று அரசன் மனம் நொந்தான். முற்பிறவியில் செய்த தீவினையோ இது என்று அதையகற்ற கருமங்களைச் செய்தான். அப்போதும் மக்கட் பேறு பெற்றானில்லை. வெறிபிடித்தவன்போல் பரிமீது தறிவனம் சென்றான். எங்கு செல்கிறோம், எதற்காக செல்கிறோமென்று அவன் அறியவில்லை. அழகிய ஓர் ஸரஸ்ஸைக் கண்டான். அங்கு சென்றவுடன் அவனுக்குச் சில சுபஸூசகங்கள் உண்டாயின. அதைக் கண்டு நமக்கும் நற்கதி கிடைக்குமோ என வியந்தான். ஸரஸ்ஸின் அருகே சில ஆச்ரமங்களைக் கண்டான். அங்கு சென்று ஸூர்யனைப்போல் விளங்கும் ரிஷிகளைத் தர்சித்தான். மெய்மறந்து அவர்களைப்பணிந்து துதித்தான். தாங்கள் யார்? எங்கு வந்தீர்கள்? என வேந்தன் வினவினான்.

அவர்கள், "நாங்கள் விச்வே தேவர்கள். மாகமாஸம் அருகில் இருப்பதால் இங்கு புனலாட வந்தோம். இன்று புத்ரதா ஏகாதசி இன்று உபவாஸமிருந்து பரமனைப் பூஜிப்போர் புத்ரனைப் பெறுவர் என்று உரைத்தனர். இதைக்கேட்ட அரசன் மிகஸந்தோஷமடைந்தான். அவர்களுடன் அந்த ஸரஸ்ஸில் நீராடினான். உபவாஸமிருந்து புருஷோத்தமனைப் பூஜித்தான். உடனே மன்னன் மனைவி கருதரித்தாள். பத்தாம் மாதத்தில் ஓர் உத்தம புதல்வன் பிறந்தான். அரசன் அளவிலா மகிழ்ச்சிகொண்டான்: தன்னாட்டிலுள்ளோருக்கு இந்த ஏகாதசியை அநுஷ்டிக்கும்படி கட்டளையிட்டான். [புத்ரபாக்யத்தை அளிக்குமிது.]

5. ஷட்திலா:— மாசிமாதம் க்ருஷ்ண ஏகாதசிக்கு ஷட்திலா என்று பெயர். தால்பயர் என்ற முனி புலஸ்தியரை தர்சித்து ப்ரும்மஹத்தி, கோஹத்தி, பிறர்பொருளை அபகரித்தல் முதலிய பாபங்கள் எதனால் அகலும் என்று வினவினார். புலஸ்தியர் அதற்கு விடையளித்தார்:—மாகமாஸ ஆரம்பத்தில், பசுவின் சாணம் பூமியில் விழுவதற்குள் கையிலேந்தி அதில் எள்ளையும் பருத்திக்கொட்டையையும் சேர்த்து ஓர் சுத்தமான இடத்தில் வைக்கவேண்டும்.

பௌர்ணமிவரை அது ஈரமாக இருந்தால் நம்பாபம் அகலும்-பூஜை ஆரம்பிக்க வேண்டும். நூறு கூஷ்மாண்டம் அல்லது தேங்காய் அல்லது கொய்யாப்பழம் அல்லது கொட்டைப் பாக்கைக்கொண்டு பகவானை அர்சித்து அர்க்யமளிக்க வேண்டும். ஒரு பிராம்மணனை விஷ்ணுவாக வரித்து ஜல பாத்ரம் பாதுகை குடை கரும்பு எள்ளுடன் பாத்திரம். கறுப்பு பசு இவைகளைத் தானம் செய்ய வேண்டும் திலத்தை அரைத்து உடலில் பூசிக்கொண்டு திலஸ்நானம், திலதானம், திலஹோமம், திலஜலதானம், திலான்ன போஜனம் என்று ஆறுவகையாக திலத்தை உபயோகிப்பதால் ஷட்திலா என்று அதற்குப் பெயர் வந்தது.

அவனியில் ஓர் அந்தணமாது ஸகல தர்மங்களையும் செய்து வந்தாள். ஆனால் அன்னதானம் மட்டும் அவள் செய்ததில்லை. அவளுக்கு அன்னதானம் செய்யும்படி அருள் புரிய பகவானே ஸன்யாஸி வேடம்பூண்டு வந்தார். அவள் அர்க்கியம் பாத்யம் முதலியவைகளை அளித்து உபசரித்தாள். பிக்ஷை இடு என்று அவர் பாத்ரத்தை நீட்டினார். அவளுக்குக் கோபம் பிறந்தது. மண்சட்டியை எடுத்துப் பாத்ரத்தில் போட்டாள். உடனே பகவான் மறைந்தார். சில காலம் சென்றபின் அவள் விருதம், காநம் முதலிய தர்மங்களால் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கம் சென்றாள். அவளுக்கு அங்கு அழகியதோர் அரண்மனை தந்தனர் அதை அவள் சுற்றிப் பார்த்தாள். பற்பல தாஸர்கள் பணிசெய்யக் காத்திருந்தனர். எல்லாச் சிறப்புமிருக்கக் கண்டாள். பசிக்குப் புசிக்க அங்கு உணவில்லை. பசி அவளை வாட்டியது. பிக்ஷை இடாது மண் கட்டியை எறிந்த பிக்ஷுக்கன் அங்கு அவள் எதிரிற்றோன்றினர். அவள் எனது தவத்திற் கேற்றபடி இங்கு ஸுகமில்லை. பசியால் வாடுகிறேன் இதற்கென்ன காரணம் என்று அவரை வினவினாள்; நீ அன்னதானம் செய்யாததால் ஸ்வர்க்கம் வந்தும் உன்னைப் பசி வாட்டுகிறது. உன்னை தர்சிக்கப் பல தேவப் பெண்கள் வருவர். நீ உள்ளே சென்று கதவைத் தாளிட்டுக்கொள். ஷட்திலா ஏகாதசியின் புண்யத்தை அளித்தால் கதவைத் திற! என்று கூறி அவர் மறைந்தார். அங்ஙனமே தேவ பத்னிகள் வந்தனர். அவள் பிக்ஷுகர் சொன்னபடி ஷட்திலா புண்யத்தைக் கேட்டாள். பலரும் அதை அளிக்க விரும்பாது சென்றனர். ஒருத்திமட்டிலும் அளித்தாள். அதனால் அந்த வீடு உணவுப் பொருள்களால் நிறைந்தது. ஷட்திலா விரதத்தால் பிராம்மணியின் பசி அகன்றது. அவள் சுகமெய்தினாள்-

[அன்னமளிப்பதிது.]

6. ஜயா:— மாக சுக்ல ஏகாதசி ஜயா எனப்படும். இது பிசாச ஜன்மாவை மாற்றவல்லது. மால்யவான் என்று ஒரு கந்தர்வனிருந்தான். அவன் அழகிற் சிறந்தவன். கான கலையில் கரைகண்டவன். அவன் புஷ்பவந்தி என்ற கந்தர்வ கன்னிகையை மணந்தான். அவள் ரதியைவிட அழகுள்ளவள். இனிய குரலுடையாள். இவர்கள் இந்தரனது பணியாளர்கள். அங்கு ஆடிப்பாடி ஸபையைக் களிக்கும்படி செய்வது இவர்கள் வேலை. ஒரு ஸமயம் இவர்கள் தங்கள் பணியைச் செய்தனர். ஒருவர் மேல் ஒருவர் அளவில்லா மோஹம் கொண்டனர். ஆதலால் பாட்டை மறந்தனர். அபஸ்வரமாகப் பாடினர். இதைக்கேட்ட இந்திரன் சினங்கொண்டான். இருவரையும் பேயாகிப் பாரினில் திரியும்படி சபித்தான். அங்ஙனமே அவர்கள் பல்லாண்டு பூமியில் வந்து பல தன் பங்களை அனுபவித்தனர். ஒருநாள் இருவரும் தற்செயலாக ஒரு மரத்தினடியே தங்கினார். தங்கள் விதியை நினைத்து உணவின்றி வருந்தினர். பசியாலும் துன்பத்தாலும் அன்றிரவு ஒருவரும் உறங்கவில்லை. இவர்கள் தங்கிய மரம் அச்வத்த விருக்ஷம். உபவாஸமிருந்த தினம் ஜயா ஏகாதசி. ஆதலால் அவர்களது பேய் ஜன்மமகன்று ஸ்வர்க்கம் சென்றனர்.

[பேயுக்கும் நற்கதி தருமிது.]

7. விஜயா :—பங்குனி க்ருஷ்ண ஏகாதசி விஜயா எனப்படும். இது ஜயத்தை அளிக்கவல்லது. அவரவர் கோரும் விருப்பைப் பூர்த்தி செய்யும் அன்று ஏழு தான்யங்களை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாகப் பரப்பி அதன் மேல் கலசத்தை வைத்து ஸ்ரீ நாராயண மூர்த்தியின் பிம்பத்தை அமைக்க வேண்டும். விதிப்படி பூஜை செய்து துவாதசியன்று ஓர் ஸாதுவுக்கு அன்னமளிக்கவேண்டும். அக்கலசத்தை அவருக் களித்துப் பாரணை செய்பவேண்டும். தந்தை சொற்படி ஸ்ரீ ராகவன் வனம் சென்றானல்லவா? ராவணன் சீதா பிராட்டியைத் தூக்கிச் சென்றான். அவளை வீரனான ஹனுமான் லங்கையில் தர்சித்தான். ராமச்சந்திரனிடம் அதை அறிவித்தான். அவர் எங்ஙனம் கடலைக் கடப்பது? அஸுரனை எப்படி வெல்வது? என்று சிந்தித்தார். பகதால்ப்யர் எனும் முனிவரைச் சரணமடைந்தார். இதற்கு ஓர் உபாயங் கூறும்படி வேண்டினார். அவர் விஜயா ஏகாதசியை விதியுடன் உபதேசித்தார். அந்த புண்யத்தால் கடலைக் கடந்தார். பகைவனை வென்றார். ஜயத்துடன் அயோத்யைக்கு வந்து பட்டம் சூட்டிக் கொண்டார். [துன்பக்கடலைக் கடக்குமிது.]

8. ஆமலகீ :—பங்குனி சுக்ல ஏகாதசிக்கு ஆமலகீ என்று பெயர். அன்று சுத்தோபவாஸமாயிருத்தல் வேண்டும். அன்று பாபிகளுடன் பேசலாகாது. நெல்லி மரத்தருகே சுத்தம் செய்து கலசத்தை வைக்கவேண்டும். அதன் மீது பரசுராமரது பிம்பத்தை வைத்து விதிப்படி பூஜிக்கவேண்டும். பின்னர் நெல்லிமரத்தை பிரதக்ஷிணம் செய்து பூஜையை பூர்த்தி செய்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் செய்தோர் எல்லா புண்ய நதிகளிலும் புனலாடிய பயனைப் பெறுவர். நெல்லி மரத்தின்கீழ் கண்விழிப்போர் ஆயிரம் கோதானம் செய்த பயனைப் பெறுவர்.

முன் ஒருஸமயம் உலகெல்லாம் பரமனிடம் ஒடுங்கிய பிறகு எங்கும் ஒரே ஜலமயமாகக் காணப்பட்டது. அச்சமயம் பரமாத்மாவினுடைய முகத்திலிருந்து ஒரு ஜலபிந்து பூமியில் விழுந்தது. அது நெல்லிமரமாக விளங்க, இதுயாதெனை அறியாது தேவர் விழித்தனர். அச்சமயம் ஆகாயத்திலிருந்து அசரீரியான வாக்கு ஒன்று தோன்றியது. இது பரமாத்மாவின் அருளால் தோன்றிய மரம். அச்சுதனது அம்சம் நிறைந்த விருக்ஷம். இதை நினைப்போர் கோதான பயனைப் பெறுவர். அதைத் தொட்டால் இருமடங்கு பலன். அதன் கனியைப் பூஜிப்போர் மும்மடங்கு பயனைப் பெறுவர். அதனடியில் ஹரியும், இடையில் ஹரனும், நுனியில் ப்ரம்மனும் வஸிக்கின்றனர். கிளைகளில் முனிவரும், இலையில் வஸுக்களும், புஷ்பங்களில் மருத்துக்களும், பழத்தில் பிரஜாபதிகளும் வஸிக்கின்றனர். இங்ஙனம் கூறிய அசரீரியான தேவர் யார்? என முனிவர் வினவினர். உலகிற்குக் காரணம் யாரோ? உலகமாய்த் தோன்றி நின்றவன் யாரோ? அவரே யான் என அசரீரி கூறிற்று. அங்ஙனமுரைத்தவன் எல்லாம்வல்ல இறைவனே என்று உணர்ந்து அனைவரும் வணங்கினர். [கோதான பலனைத் தருமிது.]

9. பாபமோசனிகா:—சைத்ர க்ருஷ்ண ஏகாதசி பாபமோசனிகா என்றழைக்கப்படும். மாந்தாதா என்ற அரசன் லோமேசரை வணங்கி இதன் பெருமையைப் பகரும்படி வினவினன். முன் ஒரு ஸமயம் சைத்ரரதம் எனும் அழகிய வனத்தில் மஹரிஷிகள் தவம் செய்தனர். ஆங்கு மஞ்சுகோஷை எனும் அப்ஸரஸ் ஸ்திரீ வந்தாள். முனிவரது மத்தியில் மன்மதனைப் போல் விளங்கும் மேதாவி என்ற மஹரிஷியைக் கண்டாள். இனிய குரலால் முனிவரை மயக்கி அவருடன் காமஸுகத்தை அனுபவித்தாள். பலநாள் சென்றபின் விடையளிக்கும்படி மஞ்சுகோஷை வேண்டினாள். முனிவர் சற்று பொறுத்திரு, போகலாம் என்றார். அவளுடன்

கூடி பல்லாண்டு சென்றதையும் முனிவர் அறியவில்லை. மறுபடியும் மஞ்சுகோஷை விடைபெறிக்க வேண்டினாள். மஹரிஷி, நீ வந்து சில நிமிஷங்களே ஆயின. இன்னும் சற்று நேரம் பொறுத்திரு. போகலாம் என்றார். இங்ஙனம் பல்லாண்டு கழிந்தன. மேதாவி விழித்து எழுந்தார். பலகாலம் பாழானதை அறிந்தார். சிந்தை நொந்து அவள்பால் சினங்கொண்டார். அவளைப் பேயாகும்படி சபித்தார். அவள் அவரடி பணிந்து சாபத்தை அகற்றும்படி வேண்டினாள். மேதாவியும் தன் குற்றத்தை உணர்ந்து அவளை மன்னித்தார். பாபமோசனி என்ற ஏகாதசியின் விரதத்தால் உன் பாபமகலும் என்றார். அவரும் தன் தந்தையான ச்யவனரிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறினார். அவரும் இந்த ஏகாதசியைக் கொண்டே மேதாவி இழந்த தவத்தைத் திரும்பப் பெறும்படி கூறினார். மேதாவியும் மஞ்சுகோஷையும் விதிவழுவாது பாபமோசனியை அநுஷ்டித்து தத்தம் இஷ்டத்தைப் பெற்றனர். [இதைக் கேட்டோர் படிப்போர் பாபமும் போகும்.]

10. காமதா:—சைத்ர சுக்ல ஏகாதசி காமதா என்றழைக்கப்படும். அதன் பெருமையைக் கூறும்படி திலீபன் வஸிஷ்டரை வேண்டினான் அவர் தனது சிஷ்யனுக்குரைத்தார். நாகலோகத்தில் புண்டரீகன் என்றோர் நாகராஜனிருந்தான். அவன் மிக்க புண்யசாலி. அவனது ஸபையில் கந்தர்வர் வந்து கானம் செய்வது வழக்கம். லலிதன் என்ற கந்தர்வன் லலிதா என்னும் கந்தர்வ கன்னிகையை மணந்தான். இருவரும் ரூபலாவண்யமுள்ளவர். அந்யோந்யம் அதிக அன்பு பூண்டவர். ஒரு க்ஷணமேனும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரியார். புண்டரீகனது ஸபையிலே லலிதன் தனியாகப்பாட நேர்ந்தது. லலிதையையே மனதில் எண்ணிக் கொண்டு பாடினான். பாட்டிலே பல தவறுகள் நேர்ந்தன. இதைப் புண்டரீகன் அறிந்து சினங்கொண்டான். லலிதனை ராக்ஷஸனாகும்படிச் சபித்தான். இதை உணர்ந்த லலிதை தன் கணவன் கதியை நினைத்துக் கதறி அழுதாள். அவன் பின் சென்று திரிந்தாள். தற்செயலாக ஒரு முனிவரது ஆச்ரமத்தைக் கண்டாள். மஹரிஷியைப் பணிந்து தன் மணாளன் சாபம் நீங்க வழி கேட்டாள். அவர் பக்தரது இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் காமதா ஏகாதசியை உபதேசித்தார். அதை, அவள் அநுஷ்டித்துத் தன் கணவனது சாபத்தை அகற்றினாள். எந்த ஆசை கொண்டு இவ்வேகாதசியை அநுஷ்டித்தாலும் அவ்வாசை பூர்த்தியாவது திண்ணம். [காமத்தைத் தருமிது.]

11. வரூதிநீ—வைசாக கிருஷ்ண ஏகாதசியை வருதிநீ என்றழைப்பார்கள். இது ஸகல பாபங்களையும் அகற்றி ஸௌபாக்யத்தை அளிக்கும். பிறவிக் கடலைக் கடக்க இதைத் தோணி எனலாம். மாந்தாதாவும் துந்துமாரனும் இதைக் கொண்டு வானுலகேகி மேன்மை பெற்றனர். பிரும்மனது ஐந்தாம் தலையை அறுத்த சிவன் வருதிநீயால் அப் பாபத்தை அகற்றினர். தானங்களில் சிறந்தது அன்னதானம். அதை விட மிகச் சிறந்தது வித்யாதானம். வருதிநீ விரதம் வித்யா தான பலனை அளிக்க வல்லது. அன்று செய்யும் சிறிய தானமும் ஆயிரம் மடங்கு பயனை அளிக்கும். எந்த ஏகாதசியிலும் உணவு, தாம்பூலம், சந்தனம், புஷ்பம், நித்ரை, எண்ணெய், தேஹப் பயிற்சி முதலியவைகளைச் செய்யலாகாது. [ஸேனைபோல் நம்மைக் காக்குமிது.]

12. மோஹினீ:—முன்பு ஒரு ஸமயம் ஸ்ரீராமசந்த்ரமூர்த்தி தன்குலகுருவான வஸிஷ்டரை நோக்கி, ஸத்குரோ! ஸகல பாபங்களையும் அகற்றவல்லதான உத்தம விரதத்தைக் கூறுங்கள் என்றார். வஸிஷ்டர் கூறினர். ராம! வைசாக சுக்ல ஏகாதசி மோஹினீ எனப்படும். அதைப் போன்ற உத்தம விரதம் உலகிலில்லை. மோஹத்தையகற்றுவது மோஹினீ என்ற ஏகாதசி. ஸரஸ்வதி நதிக்கரையில் பத்ராவதி என்றோர் பட்டணமுண்டு. அதை சந்த்ரவம்சத்திலுதித்த த்ருதிமான் என்ற அரசன் ஆண்டு வந்தான். அந்நகரிலே தனபாலன் என்றோர் வைச்யன் இருந்தான். அவன் மிக்க விஷ்ணு பக்தன். அவனுக்கு ஸுமநஸ் த்யுதிமான் மேதாவி ஸுக்ருதன் த்ருஷ்டபுத்தி என ஐந்து புதல்வர் பிறந்தனர். த்ருஷ்டபுத்தி துஷ்டபுத்தி கொண்டான், குடிப்பான், பிறர் மனைவியைப் பெண்டாளுவான். தேவநிந்தைச் செய்வான். பெரியோரைப் பழிப்பான். இவனது துராசாரத்தைக் கண்டு இவன் தந்தை மனம் நொந்தார். இவனை வீட்டைவிட்டு விலக்கிவிட்டார். களவாடி காமசுகத்தைப் பெற கருதினன். காவலாளிகள் கையில் சிக்கினன். பல சிக்ஷைகளைப் பெற்றான். நோய் வாய்ப்பட்டு சொல்லொணாத் துன்ப மெய்தினன். முற்பிறவியின் புண்யத்தால் கௌண்டின்ய முனிவரது ஆச்ரமத்திற்கு வந்தான். அவர் கங்கையில் புனலாடிக் கரை ஏறினர். அவர் உடலிலிருந்து ஓர் கங்கைதுளி அவன் மேல் விழுந்தது. உடனே அவன் தனது பாபத்தை நினைத்து வருந்தினன். முனிவரைச் சரணமடைந்து நற்கதிபெற வழி வினவினன். மோஹினியை அவர்கூற, அதை அநுஷ்டித்து த்ருஷ்டபுத்தி வைகுண்டம் சென்றான். [மோஹம் அகலும்.]

13. அபரா:—ஆனி க்ருஷ்ண ஏகாதசி அபரா எனப்படும். அன்று பகவானை த்ரிவிக்கரமராகப் பூஜிக்க வேண்டும். ப்ரும்மஹத்தி பொய்சாக்ஷிகூறல் குருநிந்தை முதலிய பாபங்கள் அபரையால் அகலும். அன்றியும் ப்ரயாகையில் மாகஸ்நானம் செய்தல் காசியில் சிவராத்ரி விரதமிருந்து பூஜித்தல் கயையில் பிண்டமளித்தல் ஸ்ரீ கேதாரேசுவர தர்சனம் பதரீகாச்ரம யாத்ரை முதலியவைகளால் எந்த புண்யம் கிட்டுமோ அதை அபரை அளிக்கும்.

14. நிர்ஜலா:—ஆனிசுக்ல ஏகாதசியை நிர்ஜலா என்று அழைப்பர். ஒரு ஸமயம் தர்மராஜன் வேதவ்யாஸரை வணங்கி கலியுலுண்டாகும் துன்பத்தை அகற்ற மிகவும் சுலபமான உபாயத்தைக் கூறும்படி வேண்டினர். ஏகாதசி உபவாஸத்தை தவிர வேறு ஸுலபமான மார்க்கமில்லை. இதே ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் கூறப்படும் தத்துவம் என்று வியாஸர் உரைத்தார். இதைக் கேட்டிருந்த பீமன் முனிச்ரேஷ்டரே! என்னுடன் பிறந்தாரும் தாயும் மனைவியும் அந்த வ்ரதம் அநுஷ்டிக்கின்றனர். என்னையும் உபவாஸமிருக்கும்படி கூறுகின்றனர். ஒரு வேளை மாத்ரம் புஜித்து மற்றோர் வேளை உபவாஸம் இருப்பதே என்னால் ஆகாத காரியம்! நான் எங்ஙனம் உபவாஸமிருப்பது? என் வயிற்றில் விருகமென்றோர் அக்நியுளது. அளவற்ற அன்னமளித்தால் அன்றி அது அடங்குவதில்லை. ஆண்டுக்கோர் முறை ஒரே தினம் யான் உபவாஸமிருக்க முடியும். அதனால் ஸகல ஏகாதசிகளது பயனையும் யான் பெறவேண்டும். அத்தகைய ஏகாதசியைக் கூறுமென்றான். வியாஸரும் தனக்குக் கிருஷ்ணன் சொன்னபடி நிர்ஜலா ஏகாதசியன்று ஜலமுமருந்தாது இருத்தல் வேண்டுமென்றார். அங்ஙனமே பீமன் உபவாஸமிருந்து த்வாதசியன்று புஜித்தான். ஆதலால் அன்று முதல் பாண்டவத்வாதசி என்றும் காரணப் பெயர் வழங்கியது. பீம ஏகாதசி என்றும் பெயர். [துன்பத்தை அகற்றுகிறது.]

15. யோகிநீ:—ஆடி கிருஷ்ண ஏகாதசியை யோகிநீ என்றழைப்பார்கள். அளகாபுரியில் குபேரனுக்கு ஒரு பணியாளனிருந்தான். அவன் பெயர் ஹேமமாலி. அவன் குபேரனது சிவபூஜைக்குப் புஷ்பம்கொண்டு கொடுக்கும் வேலை செய்பவன். அவன் மனைவி விசாலாக்ஷி என்பவள். மிக அழகுள்ளவள். அவளிடத்தில் ஹேமமாலிக்கு அதிக அன்புண்டு. ஆதலால் அவன் ஒருநாள் மலர் கொண்டு வராமல் மனைவியுடன் ஸந்தோஷமாகப் பேசிக்கொண்

டிருந்தான். பூஜையில் உட்கார்ந்த யக்ஷராஜன், புஷ்பம் வராததைக்கண்டு சினங்கொண்டான். இந்தக் குற்றம் செய்த ஹேமமாலியைப் பதினெட்டு வைசயான குஷ்ட ரோகத்தால் கஷ்டப்படும்படி சபித்தான். ஆயினும் ஹேமமாலி சிவபூஜைக்கு ஸகாயம் செய்த புண்யத்தால் அந்நோயுடனிருந்தாலும் பூர்வஜன்ம நினைவு அவனை விட்டகலவில்லை. ஆதலால் தன் விதியை நினைத்து வருந்தினன். மேருமலையில் தவம்புரியும் மார்க்கண்டேயரைச் சரணமடைந்தான் இந்நோயகல வழிகேட்டான். அவர் யோகினியை உபதேசித்தார். அன்று உபவாஸம் இருந்து விதிப்படி பகவானைப் பூஜித்தான். உடனே அவன் நோய் அகன்றது. அளகாபுரி சென்றுன். [குஷ்டரோகத்தை அகற்றும் இது.]

16. சயினீ:—ஆடி சுக்ல ஏகாதசி சயினீ எனப்படும். மஹாபலியின் கர்வத்தை அடக்க பகவான் வாமனரூபங் கொண்டாரல்லவா? அவர் த்ரீவிக்ரமராய்த் தோன்றி பலியைப் பாதாளத்திற்கு அனுப்பினர். அங்கு பக்தனை பலீயின் முதுகின்மீது தனது சரீரத்தை வைத்தார். மற்றோர் உடலெடுத்து பாற்கடலில் பன்னக சயனத்தில் படுத்துறங்கினர். கார்த்திகை மாதத்தில் பகவான் எழுந்திருக்கிருர். அந்த நான்கு மாதங்களும சாதுர்மாஸ்யம் எனப்படும். ஆவணியில் காய்கறிகளையும் புரட்டாசியில் தயிரையும் ஐப்பசியில் பாலையும் கார்த்திகையில் பருப்புகளையும் சாப்பிடலாகாது. [சயினீ ஏகாதசியன்று தீபதானம் செய்வது சிறந்த தர்மம்.]

17. காமிகா —ஆவணி கிருஷ்ண ஏகாதசிக்கு காமிகா என்று பெயர். இவ்வேகாதசி வ்ரதம் செய்வோர் மோக்ஷமடைவர். துளஸி தளத்தால் பகவானை அர்ச்சிக்க வேண்டும். அதனுல் ஒருபாரம் ஸ்வர்ணதானம் செய்த பலனைப்பெறலாம். இச்சமயம் நெய் தீபமேற்றுவதும் தீபதானம் செய்வதும் புண்யத்தை அளிக்கத்தக்கன. [இதன் மஹிமையைப் பக்தியுடன் படிப்போர் வைகுண்டம் செல்வர்.]

18. புத்ரதா:—ஆவணி சுக்ல ஏகாதசியைப் புத்ரதா என்பர். த்வாபர யுகத்தில் மாஹிஷ்மதீபுரியை மஹீஜித் என்றோர் அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவன் புத்ரபாக்யமின்றி வருந்தினன். பெரியோரை அழைத்தான். "இப் பிறவியில் யானொரு பாதகத்தையும் செய்யவில்லை. யான் மக்கட் பேறின்றி வருந்தக் காரணம் யாது?" என்று வினவினன். அவர்கள் அரசனை அரண்மனையிலிருக்கச் சொல்லி

அரண்யம் சென்றனர். ஆங்கு லோமசர் எனும் முனிவரைக் கண்டு பணிந்தனர். அவர் ஸாதுக்களை வரவேற்று மானடப் பிறவி பரோபகாரத்திற்காகவே படைக்கப்பட்டது. அதைச் செய்யாதவன் விலங்கிற்கு பமமாவான். என்னால் தங்களுக்கு என்ன உதவி வேண்டும்? என்று வினவினார். வந்தவர் தங்கள் மன்னனுக்கு ஒருமகன் பிறக்கும் வழியைக் கூறும்படி வேண்டினர். லோமசர் புத்ரதா ஏகாதசி உபவாஸத்தையே அதற்கு உபாயமாகக் கூறினார். அம்மன்னன் முற்பிறவியில் செய்த பாபத்தையும் ஞானக்கண்ணாலறிந்து உரைத்தார். இவ்வரசன் முற்பிறவியில் ஒரு வைச்யனாக இருந்தான். வியாபார நிமித்தம் வெளியூர் சென்றான். இடைவழியில் தாஹத்தால் வருந்தி ஒரு தடாகத்திற்குச் சென்றான். அங்கு ஒரு பசு ஜலமருந்திக்கொண்டிருந்தது. அது ஜலத்தைக் கலக்கி விடுமென்று எண்ணி ஓட்டி விட்டு நீர் குடித்தான். ஆதலால் அவனுக்குப் புத்ரன் பிறக்கவில்லை என்றார். பெரியோர்கள் அரசனிடம் வந்து இதைக்கூறி அவ்வேகாதசி விரதத்தைப் பக்தி சிரத்தையுடன் செய்து வைத்தனர். உடனே அரசனுக்கு ஓர் அற்புதமான ஆண் மகவு பிறந்தது. [புத்ரபாக்யம உண்டாகும்.]

19. அஜா:—புரட்டாசி கிருஷ்ண ஏகாதசி அஜா எனப்படும். அதை அநுஷ்டித்தால் முற்பிறவியில் செய்த பாபங்களகலும். அரிச்சந்த்ர சக்ரவர்த்தி முன் வினையால் ராஜ்யத்தை இழந்தான். மனைவி மக்களை விற்க நேர்ந்தது. தானும் ஓர் சண்டாளனிடம் அடிமையாக நேர்ந்தது. அச்சமயம் தற்செயலாக கௌதம முனிவரைக்கண்டான். அவர் அஜா ஏகாதசியை உபதேசித்தார். அதை விதிப்படி செய்து சக்ரவர்த்தி மனைவி மக்களுடன் ராஜ்யத்தைப் பெற்று ஸுகமாக வாழ்ந்தான்.

20. பத்மநாபா:—புரட்டாசி சுக்ல ஏகாதசியைப் பத்மநாபா என்றழைப்பர். ஸூர்யவம்சத்தில் மாந்தாதா என்றோர் அரசனிருந்தான். அவன் மநுநீதி தவறாது ஆட்சி புரிந்தான். அவன் நாட்டிலே ஒருவகைக் குறையுமில்லை. ஒரு ஸமயம் மூன்றாண்டு அவன் ஊரிலே மழை பொழியாதொழிந்தது. மக்கள் வருந்தினர். குடிகள் கோனிடம் முறையிட்டனர். அவன் தானொரு குற்றமும் செய்யாததால் மழை பெய்யாத வகை யாதென அறியாது விழித்தான். வனம் சென்று ஆங்கிரஸ முனிவரைப் பணிந்தான். மழையுண்டாக வரங் கேட்டான். அவர் உன் ராஜ்யத்திலே ஒருவன் தன் தர்மத்தைவிட்டுப் பிறர் தர்மத்தைக் கைக்கொண்டுதவம்

செய்கிருன். அவனைக் கொன்ருல் மழை பொழியும் என்ருர். அரசன் அவனைக் கொல்ல மனமில்லாது, முனிவரே! வேறு வழி யிருந்தால் கூறும் என்ருன். மஹரிஷி அரசனது கருணையைக்கண்டு மிகக் களித்தார். பத்மா ஏகாதசியைக் கூறினுர். மாந்தாதா அதை அநுஷ்டிக்க, வான் பொழிந்து பூமி செழித்தது.

21. இந்திரா :— ஐப்பிசி கிருஷ்ண ஏகாதசிக்கு இந்திரா எனப் பெயர். கிருதயுகத்தில் மாஹிஷ்மதிபுரியை இந்த்ரஸேனன் என்ற அரசன் ஆண்டு வந்தான். ஒருநாள் அவன் ஸபைக்கு நாரதர் வந்தார். வேந்தன் விதிப்படி அவரை அர்ச்சித்தான். அவர் தான் யமலோகத்திலிருந்து வருவதாயும் அங்கு நரகத்தில் துன்புறும் இந்த்ரஸேனனது தந்தை இந்திரா ஏகாதசி விரதத்தைச் செய்து தன்னைக் கரையேற்றும்படி புத்ரனிடம் கூறச் சொன்னதாகவும் உரைத்தார். இந்த்ரஸேனன் நாரதர் மூலமாய் அந்த விரதத்தைக் கேட்டறிந்தான். விரதம் செய்து தந்தையின் பொருட்டு ஸாளக்ராமத்தினருகே சிராத்தம் செய்தான். அதனுல் ஸ்வர்க்கம் சென்ற தந்தை மைந்தனை ஆசீர்வதித்தார்.

22. பாபாங்குசா :— ஐப்பிசி சுக்ல ஏகாதசியைப் பாபாங்குசா என்பார்கள். பாபத்தை அகற்ற அது அங்குசம் போன்றது. இதை அநுஷ்டிப்போர் யமயாதனையைக் கண்ணுல் காணமாட்டார். கங்கை முதலிய புண்ய தீர்த்தங்களாலும் யாகத்தாலும் தானத்தாலும் எப்பயனுண்டோ அவைகளை இவ்வொரு ஏகாதசியே அளிக்கவல்லது. சாஸ்த்ர முறையை அறியாது ஊராருக்காகவோ அல்லது கபடமாகவோ இதை அநுஷ்டித்தாலும் பயனை அளிக்கும் என்ருல், விதி வழுவாது செய்வோரைப் பற்றிக் கேட்கவும் வேண்டுமோ?

23. ரமா :— கார்த்திகை கிருஷ்ண ஏகாதசியை ரமா என்பார்கள். முசுகுந்தன் என்ற அரசனுக்கு சந்த்ரபாகா என்னும் ஓர் அழகிய கன்னிகை இருந்தாள். அவளது தந்தை, சந்த்ரஸேனனது புதல்வனுன சோபனன் என்பவனுக்கு அவளையளித்தார். ஒரு ஸமயம் சோபனன் மாமனரில்லத்திற்கு வந்தான். அன்று ஏகாதசி ஆனதால் அரசனது கிங்கரர்கள் வீதிதோறும் "இன்று ஏகாதசி, எவரும் புஜிக்கலாகாது! உபவாஸமிருந்து விஷ்ணுவைப் பூஜிக்க வேண்டும்!" என்று பறை சாற்றினர். இதைக்கேட்ட சோபனன், ஐயா! யான் மிக்க துர்பலமானவன்! ஒரு நாள் உணவில்லாதிருப்பதெப்படி? என்று வருந்தினுன். அவன் மனைவியும், ஐயனே!

என் தந்தை எக்குற்றத்தையும் மன்னிப்பார்! எவராயினும் ஏகாதசியன்று புஜித்தால் அவரைக் கடுமையாக சிக்ஷிப்பார்! யான் என் செய்வேன்! என வருந்தினுள். முடிவில் அவன் உபவாஸ மிருந்தான். பசியால் இரவெல்லாம் வருந்தி காலையில் சோபனன் இறந்தான்! விதிப்படி அவனது சவத்தைத் தீயிலிட்டனர்! சந்த்ரபாகை கணவனையே நினைந்து வருந்தினுள்.

சில நாட்சென்றபின் தீர்த்தயாத்திரைக்குச் சென்ற ஸோமசர்மா என்ற பெரியார் சந்த்ரபாகையினிடம் வந்தார். பெண்ணே! உனது கணவன் மந்த்ரமலைச் சாரலிலே ஓர் திவ்ய நகரத்தை ஆண்டு வருகிறுன்! என்ருர். அதைக் கேட்ட சந்த்ரபாகை தந்தையுடன் மந்த்ர மலைக்குச் சென்ருள். வாமதேவ முனிவரது ஆச்ரமத்தருகே தன் பதி ராஜ்யபாரம் செய்யக் கண்டாள். அவ்வரசனும் தன் மனைவியைக் கண்டு களித்து யான் ச்ரத்தையில்லாமல் ரமா ஏகாதசியை அநுஷ்டித்தேன்! ஆதலால் இவ்வுத்தம நகரம் கிட்டியது! இது விரைவில் அழிந்துவிடும்! இதற்கு என் செய்வதென வினவினுன்? அவள் தான் செய்து வந்த ஏகாதசி புண்யத்தை அளித்தாள்! நகரம் சாச்வதமாயிற்று. இருவரும் இன்பமாகக் கூடி ரமித்தனர்.

24. ப்ரபோதினீ :— கார்த்திகை சுக்ல ஏகாதசிக்கு ப்ரபோதினீ என்று பெயர். பகவான் நித்ரையைவிட்டு எழுந்திருப்பதால் அதற்கு அந்தப் பெயர் தோன்றிற்று. ஸகல புஷ்பங்களாலும் மாதவனை அர்ச்சித்து எல்லாக் கனிகளையும் நிவேதனம் செய்யவேண்டும். துளஸியால் பகவானைப் பூஜிப்பவர் வைகுண்டம் செல்வர். துளஸியைத் தர்சிப்பது, தொடுவது, பெயரைச் சொல்வது, துதிப்பது, துளஸியை வைத்து வளர்ப்பது, ஜலம் விடுவது, பூஜிப்பது என்று ஒன்பது வகையான துளஸி பக்தியைச் செய்வோர், கோடியுகம் விஷ்ணு லோகத்தில் வஸிப்பர்.

25. கமலா :— அதிகமாக வரும் ஏகாதசிக்குக் கமலா என்று பெயர். அதிக மாதத்திற்குப் புருஷோத்தம மாதம் என்று பெயருண்டு. அவந்திதேசத்தில் சிவசர்மா என்று ஓர் அந்தணனிருந்தான். அவனுக்கு ஐந்து புதல்வர்களுண்டு. அதில் கடைசி குமாரன் ஜயசர்மா என்பவன். அவன் மிக்க பாபி. அவனைப் பெற்ருேர் வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிட்டனர். அவன் ஹரிமித்ரர் என்னும் மஹரிஷியின் ஆச்ரமஞ் சென்ருன். ஆங்கு கமலா ஏகாதசியின் பெருமை முனிவரால் கூறப்பட்டது. இவனும் அதை விதிப்படி அநுஷ்டித்தான்.

அன்றிவு லக்ஷ்மீ தேவி அவனெதிரில தோன்றினுள். ஜப சர்மா தேவியை வணங்கி எப் புண்யத்தால் தனக்கு அவள் தர்சனம் தந்தாள் என வினவினன். கமலா ஏகாதசியை நீ அனுஷ்டித்தாய்! ஆதலால் உனக்கு அபரிமிதமான செல்வ முண்டாகுமெனக் கூறி மறைந்தாள்.

ஏகாதசியை அநுஷ்டிக்கவேண்டிய முறை

தசமியிலும் த்வாதசியிலும் ஒரே வேளைதான் புஜிக்க வேண்டும். ஏகாதசியன்று அதிகாலையில் எழுந்து ப்ராத ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். நித்ய கர்மங்களை விதிப்படி அனுஷ்டிக்க வேண்டும். ஏகாதசியன்று துளஸி தளம் பறிக்க லாகாது. ஆதலால் முதல் நாளே பூஜிப்பதற்கு அதை எடுத்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மஹாவிஷ்ணுவுக்கு வேத விதிப்படி பூஜைசெய்ய வேண்டும். அன்று சக்தியிருப்பின் நிர்ஜலமாக இருப்பது உத்தமம். பழங்களை நிவேதனம் செய்து புஜிப்பது மத்யமம். பற்றில்லாத பலஹாரங்களை ஒரு வேளை புஜிப்பது அதமம். ஒரு வேளை அரிசியை வறுத்து அன்னமாக உட்கொண்டு இரவு உபவாஸமிருப்பது அதமாதமம். சக்தியில் லாதவர் கடைசி வழியைப் பின்பற்றலாம். அன்று எவருக்கும் அன்ன தானம் செய்யக் கூடாது. பகலில் தூங்கலாகாது. இரவில் பகவத் பஜனை அல்லது புண்யகதாச்ரவணம் முதலிய வைகளால் கண்விழிக்க வேண்டும். கோபம், பரநிந்தை, க்ரூரமான வார்த்தை, கலஹம், தாம்பூலம், சந்தனம், மாலை, கண்ணாடி பார்த்தல், ஸ்த்ரீ ஸங்கம் முதலியவைகளை விட வேண்டும். ஸதா அவர் திருநாமத்தை உச்சரிக்கவேண்டும். த்வாதசியன்று காலைக்கடனை முடித்து பகவத் பூஜை செய்ய வேண்டும். ஓர் அதிதிக்கு அன்னமளித்து நாம்புஜிக்க வேண்டும். அன்று அகத்திக்கீரை, நெல்லிக்காய், சுண்டைக் காய் இவைகளை அவச்யம் புஜிக்கவேண்டும், இங்ஙனம் ஓர் பக்ஷத்திற்கோர் முறை ஏகாதசி உபவாஸமிருந்தால் தேகா ரோக்யம் உண்டாம். பாபமகலும். ஸந்ததி, செல்வம் பெருகும். ஸ்வர்க்கம் கிட்டும்-மனம் நிர்மலமாகும். ஞானம் சுரக்கும். மோக்ஷாநந்தம் பெறுவர்.

சுபம்

அனந்த பத்மநாப மஹாத்மியம்

அனந்தவ்ரத பூஜை

(பவிஷ்ய புராணம்)

நவ துர்க்கா ஸ்துதி, அஷ்டகம்.

பாண்டவர் வநவாஸம் செய்யும் பொழுது பகவான் அவர்களைக் காநகத்தில் ஸந்தித்தார். கிருஷ்ணனை வணங்கி தங்களது கஷ்டம் அகன்று ஸ்வராஜ்யமடைய வழிகூற வேண்டுமென பாண்டவர் வேண்ட பகவான் கூறினார்.

அநந்த வ்ரதமென்பது ஸர்வ பாபங்களையும் அகற்றி அநந்தமான ஸுகத்தைத்தரும். அநந்தமாக ஸம்பத் ஸந்ததி முதலிய பலனையும் தரும். பாத்ர பத சுக்ல சதுர்தசியில் அநந்தனைநாடி அதைச் செய்ய வேண்டும். பரப்ரம்ம மே அநந்தன் என்ற பெயருடன் ஸகல ரூபியாகவும் இருக்கிறார். தற்சமயம் பூபாரத்தை அகற்ற கிருஷ்ணனாக அவதரித்ததும் பகவானான நானேயாம். நான் விஸ்வரூபி என்பதைப் பல ஸமயங்களில் காட்டியிருக்கிறேன். இந்த வ்ரதத்தின் மூலமாக என்னை ஆராதித்து நன்மை பல பெற்றவரது சரிதத்தைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்.

சீலா கௌண்டின்ய சரிதம்.

வஸிஷ்டர் வம்சத்தில் ஸுமந்தர் என்றோர் முநிவர் தோன்றினார். விதிப்படி வித்யைகளை முடித்து ப்ருகுரிஷியின் புத்ரியான தீக்ஷா என்பவளை மணந்து இல்லறத்தை நடத்தினார். காலத்தில் ஶீலா என்ற ஸீமந்தபுத்ரி பிறந்தாள். முற்கர்ம வினையால் தீக்ஷா இறந்து விட்டாள். ஒரு நிமிஷங் கூட ஒருவித ஆஶ்ரமுமில்லாமல் இருக்கக்கூடாது என்ற விதியைத் தழுவி ஸுமந்தர் கிருஹஸ்தாஶ்ரமதர் மத்தைக் கைகொள்ள கர்கஶா என்னும் கன்யகையை மணந்தார். அவள் பெயருக்கேற்றபடி கடின சித்தம் உள்ளவளாகவே இருந்தாள்.

ஶீலாவும் நல்ல ஶீலமுள்ளவளாக வளர்ந்து வந்தாள். விவாஹ வயது வந்தயுடன் கௌண்டின்யர் என்றவரனுக்கு அவளை அளித்து முறைப்படி கன்யகாதானம் செய்தார் ஸுமந்தர். பெண்ணை புகுந்த வீடு அனுப்பும் போது வழக்கப் படி ஸ்ரீதநமாக சிலபொருள்களைத்தர விரும்பினார். இளைய மனைவி கர்கஶா அதற்கு இடமளிக்காமல் கதவைத் தாளிட்டு அவர்கள் உண்டுமிருந்த சத்து மாவில் சிறிதளவு தந்து தம்பதிகளைப் போகும்படி உத்தர விட்டாள். ஶீலா தனது தாயில்லாததை நினைத்து வருந்தி பதியுடன் புறப்பட்டாள். கணவன் மாத்யான்ஹிக அநுஷ்டானம் செய்யும்போது நதிக் கரையில் பற்பல ஸ்திரீகள் தனித்தனியாக பூஜை செய்வதைக் கண்டாள் ஶீலா. அவர்களருகே சென்று இதென்ன வ்ரதம்? இதனால் உண்டாகும் பயனென்ன? எனவிசாரித்தாள். அவர்கள் கூறிய வண்ணம் தானுமங்கேயே அதைச் செய் தாள். 5 படி கோதுமையைக் கொண்டு வெல்லம் கலந்து 28 பாகமாகச் செய்து 14 பாகத்தை வேதியருக்கு அளித்தாள்.

பூஜாத்ரவ்யமெல்லாம் பதிநான்கு பதிநான்காகவே இருக்க வேண்டும் 14 பிராம்மணர்களுக்கு அன்னமளித்து 14 வர்ஷம் பூஜித்து விரதமனுஷ்டிக்கவேண்டும். அங்ஙனமே ஶீலா செய்து முடிப்பதற்குள் இறைவனருளால் அபரிமிதமான செல்வம் பெற்றாள். அப்பொழுதும் அதைவிடாமல் அவளதை அனுஷ்டித்து வந்தாள். செல்வம் செழித்ததால் கர்வம் கௌண்டின்யரது கண்ணை மறைத்தது. தெய்வத்தையும் விருதத்தையும் மறந்தார். மனைவியின்கையில் கட்டப்பட்டி ருந்த நோம்புக் கயிற்றைக் கண்டு இதென்ன? விகாரம் என்று கூறி அதை அறுத்து அக்னியில் எரிந்தார். ஶீலா எவ்வளவு கூறியும் அவர் அதை அலக்ஷ்யம் செய்து விட்டார். ஶீலா அந்த சரடு அநந்தனது ரூபமல்லவா? அதை எரித்தால் குலமும் வீடும் எரியுமே, என்று கதறி அதை எரியாவண்ணம் எடுத்து பாலில் போட்டாள். நாட்கள் சில செல்வதற்குள் கௌண்டியரது செல்வம் குறைந்தது.

பசுக்களைக் கள்வர் களவாடிச் சென்றனர். வீடு தீயினால் எரிந்து சாம்பலாயிற்று. பந்துக்களுடன் சண்டை நேர்ந்தது. ஒருவரும் கௌண்டின்யருடன் பேசுவதில்லை. அவரை மதிப் பதில்லை! என் செய்வதென ஏங்கினார். மனைவிசொல்லை மறுத்தோமே என வருந்தினார். அநந்தன் தன் குடும்பத்தை விட்டகன்றதே இவ்வளவிற்கும் காரணமென உணர்ந்தார். பித்தனைப்போல் அநந்தா! அநந்தா! எங்கே சென்றாய்?

என்னைக் கைவிடாதே என அலைந்து திரிந்து ஓடினார். தனது தவறை உணர்ந்து துக்கித்தார். ஊரைவிட்டு காட்டிற்குச் சென்றார். அநந்தா என புலம்பினார். கண்ணால் கண்ட அனைவரையும் அநந்தனைக் கண்டீரா? என வினவினார். வழியிலே ஒரு மாமரத்தைக் கண்டார். அதில் கனிகள் நிறைந்திருந்தும் ஒரு பக்ஷிகூட அங்கு காணவில்லை. அதைக்கண்டு மாமரமே! அநந்தனைக் கண்டாயா? எனக்கேட்டார். அதுவும் மனிதனைப்போல் நான் காணவில்லையே என்றது. சிறிதுதூரம் சென்று ஒரு பசுவைக் கண்டார். புல் நிறைந்திருந்தும் அதை மேயாமல் இங்குமங்கும் அலைந்துக் கொண்டிருந்தது அந்தப் பசு. அதைப் பார்த்து பசுவே! அநந்தனைக் கண்டயோ என்றார். அதுவும் மனிதனைப்போல் நான் பார்க்கவில்லையே என்றது. அங்ஙனமே ஒரு காளையையும் இரண்டு ஓட்டைகளையும் ஒரு கழுதையையும் யானையையும் கண்டு கேட்டார். அவைகளும் தங்களுக்குத் தெரியாது என்றன.

மனம் சோர்ந்து, உடல் வாடி நாவுலர்ந்து தன் செயலை நொந்து கௌண்டின்யர் அநந்தா! அநந்தா! எனக் கதறும் போது கருணாமூர்த்தியான அநந்தன் ஒரு கிழ அந்தண உருவுடன் தோன்றினார். கௌண்டின்யரது கரத்தைப்பிடித்து, வா நான் காட்டுகிறேன் அநந்தனை என்று தனது வீட்டிற்கு அழைத்துச்சென்றார். அங்கு நவரத்னமிழைத்த ஸிம்மாஸனத்திலே கருடாரூடனாக சங்க சக்ர கதாபாணியாய் பீதாம்பரதாரியாகவுள்ள பகவான் காணப்பட்டார். கிழ பிராம்மணன் மறைந்தார். அவர்தான் தான்தேடிய அநந்தனென அறிந்து அடியற்ற மரம்போல விழுந்து எழுந்து துதித்தார். பகவானும் ஆசிர்வதித்தார். நான் மஹாபாபி! அப்படியிருந்தும் எனக்கு அருள் புரிந்தீர்களே! என பலவகையாகத்துதிக்க பகவான், அவருக்கு அகண்ட ஐச்வர்யம், தர்ம புத்தி, வைகுண்ட பிராப்தி என்ற மூன்று வரங்களையும் தந்தருளினார். கௌண்டின்யர் தான் வழியில்கண்ட மாமரம் முதலியவைகளைப்பற்றி வினவ பகவான் ஒவ்வொன்றாகக் கூறுகிறார்.

கௌண்டின்ய! முதலில் நீ கண்ட மாமரம் ஒரு சிறந்த பிராம்மண வித்வான். முற்பிறவியில் பல சிஷ்யர்கள் வேண்டியும் கர்வியான அவர் தான்கற்ற கல்வியை ஒருவருக்கும் கற்பிக்கவில்லை. ஆதலால் மாமரமானார். பசு ஒரு நற்குலத்திலுதித்த செல்வம் நிறைந்த ஸ்த்ரீ. அவள் எவருக்கும் அன்னமளித்து அதிதி பூஜை செய்யாததால் புல் நிறைந்திருந்தும் அதை மேயமுடியாமல் திரிகிறது. காளையோ கர்வமுள்ள அரசன். களர் பூமியை தானம் செய்தபாபத்தால் அப்பிறவி பெற்றான். தர்மம் அதர்மம் என்ற இவைகளே இரு

திடாகங்கள். தான் செய்ததர் மத்தை விலைக்கு அளித்து பணம் பெற்ற பிராம்மணனே மத்தகஜமாக ஆனார் என்று கூறி பகவான் மறைந்தார். கௌண்டின்யர் சீலையுடன் கூடி மறுபடியும் அநந்த விரதத்தை நன்கு அனுஷ்டித்து பட்டுக் கயிற்றை அணிந்தார். அதனால் செல்வம் புத்ர பௌத்ராதி பாக்யம் அனைத்தையும் பெற்று நீண்ட நாள் பூமியில் ஸுகமாக வாழ்ந்தார். மறுபடியும் ஒரு கல்பகாலம் நக்ஷத்ர வடிவமாக ஆகாசத்தில் இருக்கிறார். இன்றும் ஆகாசத்தில் பிரகாசிக்கின்ற அவரைக் காணலாம்.

அகஸ்த்யர், ஸகரசக்ரவர்த்தி, திலீபன், பரதன், ஹரிச்சந்த்ரன், ஜநகன் முதலிய ராஜரிஷிகளும் இந்த விரதத்தைச் செய்து ஸகல பாக்யங்களையும் பெற்றார்கள். ஆதலால் ஓ பாண்டவர்களே! நீங்களும் அநந்த விரதத்தைச் செய்து ஸகல பாக்யங்களையும் பெறுங்கள் என்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன். அங்ஙனமே அதைச் செய்து பாண்டவர்களும் நன்மை பெற்றார்கள்.

பவிஷ்யோத்தர புராணத்தில் அநந்தவ்ரத
கல்ப மஹாத்மியம் முற்றிற்று.

அனந்த பத்மநாப பூஜை

சுக்லாம் பரதரம் விஷ்ணும் சசிவர்ணம் சதுர்ப்புஜம்— பிரஸன்னவதநம் த்யாயேத் ஸர்வ விக்நோப சாந்தயே— மமோபாத்த ஸமஸ்த துரித க்ஷயத்வாரா ஸ்ரீ பரமேச்வர ப்ரீத்யர்த்தம் கரிஷ்ய மாணஸ்ய கர்மண: அவிக்நேந பரிஸமாப்த்யர்த்தம் ஆதௌ மஹாகணபதி பூஜாம் கரிஷ்யே. (கையை அலம்பிவிட்டு அக்ஷதையால் மஞ்சளால் பிடித்த பிள்ளையாரைப் பூஜிக்கவும்) அஸ்மின் ஹரித்ராபிம்பே ஸுமுகம் விக்நேச்வரம் த்யாயாமி. ஆவாஹயாமி. ஆஸனம் ஸமர்ப்பயாமி. பாதயோ: பாத்யம் ஸமர்ப்பயாமி. ஹஸ்தயோ: அர்க்யம் ஸமர்ப்பயாமி. ஆசமநீயம் ஸமர்ப்பயாமி-ஸ்நாநம் ஸமர்ப்பயாமி - ஸ்நாநாநந்தரம் ஆசமநீயம் ஸமர்ப்பயாமி. வஸ்த்ரார்த்தம் அக்ஷதான் ஸமர்ப்பயாமி. கந்தான் தாரயாமி. கந்தஸ்யோபரி அக்ஷதான் ஸமர்ப்பயாமி.

அர்ச்சனை

ஸுமுகாய நம:, ஏகதந்தாய நம:, கபிலாய நம:, கஜகர்ணகாய நம:, லம்போதராய நம:, விகடாய நம:, விக்நராஜாய நம:, விநாயகாய நம:, தூமஹேதவே நம:, கணாத்யக்ஷாய நம:, பாலசந்த்ராய நம:, கஜாநநாய நம:, வக்ரதுண்டாய நம:, ஶூர்ப்ப கர்ணாய நம:, ஹேரம்பாய நம:, ஸ்கந்த பூர்வஜாய நம:, மஹாகணபதயே நம:, புஷ்பார்ச்சனம் ஸமர்ப்பயாமி. தூபம் ஸமர்ப்பயாமி, தீபம் ஸமர்ப்பயாமி, நாளிகேர கண்டத்வயம் (தேங்காய்) குடம் (வெல்லம்), கதளீபலம் (வாழைப் பழம், ஏதாவதொன்றை) நிவேதயாமி. நைவேத்யாநந்தரம் ஆசமநீயம் ஸமர்ப்பயாமி. தாம்பூலம் ஸமர்ப்பயாமி. கற்பூர நீராஜநம் ஸமர்ப்பயாமி. மந்த்ரபுஷ்பம் ஸமர்ப்பயாமி. ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரான் ஸமர்ப்பயாமி.

வக்ரதுண்ட மஹாகாய ஸூர்யகோடி ஸமப்ரப | அவிக்நம் குருமேதேவ ஸர்வகார்யேஷு ஸர்வதா || ப்ரார்த்தனம் ஸமர்ப்பயாமி.

அநந்த வ்ரத ஸங்கல்பம்

மமோபாத்த ஸமஸ்த துரிதக்ஷயத்வாரா ஸ்ரீ பரமேஶ்வர ப்ரீத்யர்த்தம் சுபே சோபநே முஹூர்த்தே ஆத்ய ப்ரஹ்மண: த்விதீயே பரார்த்தே ஶ்வேத வராஹ கல்பே வைவஸ்வத மன்வந்தரே களியுகே பிரதமேபாதே ஜம்பூத்வீபே பாரத வர்ஷே பரதகண்டே மேரோ: தக்ஷிணே பார்ஶ்வே ஶகாப்தே அஸ்மின் வர்த்தமாநே வ்யாவஹாரிகே ப்ரபவாதி ஷஷ்டி ஸம்வத்ஸராணாம் மத்யே— ஸம்வத்ஸரே தக்ஷிணாயநே வர்ஷருதௌ பாத்ரபத மாஸே கிருஷ்ணபக்ஷே சதுர்தஶ்யாம் ஶுபதிதௌ — நக்ஷத்ர யுக்தாயாம் ஶுபயோக ஸுபகரண ஏவங்குண விஶேஷண விஶிஷ்டாயாம் அஸ்யாம் சதுர்தஶ்யாம் ஶுபதிதௌ அஸ்மாகம் ஸஹகுடும்பானாம் க்ஷேமஸ்தைர்ய வீர்யவிஜய ஆயுராரோக்ய ஸித்யர்த்தம் ஸத்ஸந்தாந ஸௌபாக்ய ஶுப பலாவாப்த்யர்த்தம் வர்ஷே வர்ஷே ப்ரயுக்த அநந்தபத்மநாப வ்ரதங்கரிஷ்யே. (கை அலம்பி விக்நேஶ்வரரின்மீது அக்ஷதை புஷ்பங்களை ஸமர்பித்து) விக்நேஶ்வராய நம: யதாஸ்தாநம் ப்ரதிஷ்டாபயாமி. க்ஷேமார்த்தே புநராகமநாய ச ||

கலஶ பூஜை

கலஶத்திற்கு 4 புறமும் சந்தநமிட்டு புஷ்பத்தைப்

போட்டு, கலபஸ்ய முகேவிஷ்ணு: கண்டேருத்ர: ஸமாச்ருத: மூலே தத்ர ஸ்திதோ ப்ரும்மா, மத்யே மாத்ருகணாஸ்ம்ருதா: குக்ஷௌது ஸாகராஸ்ஸர்வே ஸப்த த்வீபா வஸுந்தரா| ருக்வேதோத யஜுர்வேத: ஸாமவேதோப்யதர்வண:| அங்கைச்ச ஸஹிதாஸ் ஸர்வே கலசாம்பு ஸமாச்ரிதா:| ஆயாந்து தேவபூஜார்த்தம் துரித க்ஷயகாரகா:| கங்கே ச யமுநேசைவ கோதாவரி ஸரஸ்வதி நர்மதே ஸிந்து காவேரி ஜலேஸ்மின் ஸன்னிதிம் குரு|| (அந்த ஜலத்தால் தன்னையும் பூஜாத்ரவ்யங்களையும் ப்ரோக்ஷிக்கவும்.)

யமுனா பூஜை

கரிஷ்யமாண அநந்த வ்ரத பூர்வாங்க யமுநா பூஜாம் கரிஷ்யே—என ஸங்கல்பித்து தனி கலசத்தில் யமுநா தேவியை பூஜிக்கவேண்டும்.

க்ஷீரோதார்ணவ ஸம்பூதே| இந்த்ர நீல ஸமப்ரபே
த்யாநம் கரோமி யமுநே| விஷ்ணுரூபி நமோஸ்துதே—
[யமுநாம் த்யாயாமி.

யமுநே தே நமஸ்துப்யம் ஸர்வகாம ப்ரதாயிநி
ஆவாஹயாமி பக்த்யாத்வாம் ஸான்நித்யம் குருஸுவ்ரதே
[ஆவாஹயாமி

யமுநே தே நமஸ்துப்யம் ஸர்வகாமப்ரதாயிநி
ரத்ந ஸிம்மாஸநம் தேவி ஸ்வீகுருஷ்வ மயார்பிதம்—
[ஆஸனம் ஸமர்ப்பயாமி.

ஸர்வே ஸமுத்ராஸ் ஸரித: தீர்த்தாநி-ஜலதாநதா:
ஸிம்மாஸந ஸமாரூடே தேவசக்தி ஸமன்விதே
பாத்யம் க்ருஹாண தேவேசி ஸர்வலக்ஷண ஸம்யுதே-
[பாத்யம் ஸமர்ப்பயாமி.

ஹார வைடூர்ய ஸம்யுக்தே ஸர்வலோக ஹிதே சிவே
க்ருஹாணசமநம் தேவி சங்கரார்த்த சரீரிணி—
[ஆசமநீயம் ஸமர்ப்பயாமி.

தேவபாதே நமஸ்துப்யம் ஸர்வலோக ஹிதப்ரியே
ஸர்வபாப ப்ரசமநி துங்கபத்ரே நமோஸ்துதே—
[வஸ்த்ரம் ஸமர்ப்பயாமி.

கிருஷ்ணவேணி நமஸ்துப்யம் கிருஷ்ணவேணி ஸுலக்ஷணே
மதுபர்க்கம் க்ருஹாணேதம் மயாதத்தம் ஶுபப்ரதே—
[மதுபர்க்கம் ஸமர்ப்பயாமி.

நந்திபாதே நமஸ்துப்யம் ஶங்கரார்த்த ஶரீரிணி
ஸர்வலோக ஹிதே துப்யம் பீமரத்யை நமோஸ்துதே—
[ஆபரணநி ஸமர்ப்பயாமி.

ஸஹ்யபாத ஸமுத்பூதே ஸர்வகாம பலப்ரதே
ஸர்வலக்ஷண ஸம்யுக்தே பவநாஶிநிதே நம:—
[உத்தரீயம் ஸமர்ப்பயாமி.

க்ருஷ்ணபாத ஸமுத்பூதே கங்கே த்ரிபதகாமிநீ
ஜடாஜூட ஸமுத்பூதே ஸர்வகாம பலப்ரதே—
[கந்தான் ஸமர்ப்பயாமி.

கோதாவரீ நமஸ்துப்யம் ஸர்வாபீஷ்ட ப்ரதாயிநி
ஸ்வீகுருஷ்வ ஜகத்வந்த்யே அக்ஷதாநமலான் ஶுபான்—
[அக்ஷதான் ஸமர்ப்பயாமி.

மந்தாரை: பாரிஜாதைஶ்ச பாடலா ஶோக சம்பகை:
பூஜயாமி தவப்ரீத்யை வரதே பக்தவத்ஸலே—
[புஷ்பாணி ஸமர்ப்பயாமி.

அங்கபூஜை

சஞ்சலாயை நம:	—	பாதௌபூஜயாமி
ஸுஜங்காயை நம:	—	ஜங்கே பூஜயாமி
சபலாயை நம:	—	ஜாநுநீ பூஜயாமி
புண்யாயை நம:	—	ஊரு பூஜயாமி
கமலாயை நம:	—	கடிம் பூஜயாமி
கோதாவர்யை நம:	—	ஸ்தநௌ பூஜயாமி
பவநாஶின்யை நம:	—	கண்டம் பூஜயாமி
துங்கபத்ராயை நம:	—	முகம் பூஜயாமி
ஸுந்தர்யை நம:	—	லலாடம் பூஜயாமி
தேவ்யை நம:	—	நேத்ரே பூஜயாமி
புண்யஶ்ரவண கீர்த்தநாய நம:	—	கர்ணௌ பூஜயாமி
ஸுநாஸிகாயை நம:	—	நாஸிகாம் பூஜயாமி
பாகீரத்யை நம:	—	ஶிர: பூஜயாமி
யமுநாயை நம:	—	ஸர்வாண்யங்காநி பூஜயாமி.

தபாரங்கம் குக்குளூபேதம் சந்தநாகரு ஸம்யுதம்
யமுநாயை நமஸ்துப்யம் தூபோயம் ப்ரதிக்ருஹ்யதாம்—
[தூபம் ஸமர்ப்பயாமி.

க்ருதவர்த்தி யுதம் தீபம் த்ரைலோக்ய திமிராபகே
க்ருஹாண மங்களம்தேவி ஸர்வேஸ்வரீ நமோஸ்துதே—
[தீபம் ஸமர்ப்பயாமி.

ஸர்வ பக்ஷ்யைஸ்சபோஜ்யைஸ்சரஸை: ஷட்பிஸ்ஸமன்விதம்-
நைவேத்யம் க்ருஹ்யதாம் தேவி யமுநாயை நமோ நம :—
[நைவேத்யம் ஸமர்ப்பயாமி.

பாநீயம் பாவநம் ஸ்ரேஷ்டம் கங்காதிஸரிதுத்பவம்
ஹஸ்த ப்ரக்ஷாள நார்த்தம் வை க்ரஹாண ஸுரபூஜிதே—
[ஹஸ்தப்ரக்ஷாளநம் ஸமர்ப்பயாமி.

நீராஜநம்-ஸமர்ப்பயாமி. ப்ரதக்ஷிணம்-ஸமர்ப்பயாமி.
நமஸ்காரான்-ஸமர்ப்பயாமி.

யஸ்ய ஸ்மிருத்யாச நாமோக்த்யா தப : பூஜாக்ரியாதிஷு
ந்யூநம் ஸம்பூர்ணதாம்யாதி ஸத்யோவந்தேத மச்யுதம் ||

யமுனா பூஜை முற்றிற்று.

அநந்த பத்மநாப பூஜை

தர்ப்பமயமாக அநந்த உருவமமைத்து அதை வஸ்த்ரத்தால் மூடி ஏழுதலை, மங்கலான கண், நான்கு கை, வலது கையில் தாமரை, அதன்கீழ் கையில் சங்கம், இடது மேல் கையில் சக்கரம், கீழ்கையில் கதை இவைகளைத் தரிப்பவர். பீதாம்பரதாரி. பாற்கடலில் படுத்திருப்பவர் என அநந்தனை த்யாநம் செய்யவேண்டும்.

நமோபகவதே வாஸுதேவாய த்யாயாமி
ஆகச்சாநந்த தேவேஸ தேஜோராஸே ஜகத்பதே
இமாம் மயாக்ருதாம் பூஜாம் க்ரஹாண ஸுரஸத்தம—
[ஆவாஹயாமி

அநந்தாய நமஸ்துப்யம் ஸஹஸ்ரஸிரஸேநம :
ரத்நஸிம்மாஸநம் சாருப்ரீத்யர்த்தம் ப்ரதிக்ருஹ்யதாம்—
[ஆஸநம் ஸமர்ப்பயாமி

(ஸ்வாமி எதிரில் 14 முடி போடப்பட்ட பட்டுக் கயிற்றை வைத்து பூஜிக்கவேண்டும்.)

அநந்தகுண ரத்நாய விஸ்வரூப தராயச
அர்க்யம் ததாமி தே தேவ நாகாதி பதயே நம:—
[அர்க்யம் ஸமர்ப்பயாமி

ஸர்வாத்மன் ஸர்வ லோகேச ஸர்வவ்யாபின் ஸநாதந
பாத்யம் க்ருஹாண பகவன் திவ்யரூப நமோஸ்துதே—
[ஆசமநீயம் ஸமர்ப்பயாமி

அநந்தாநந்த தேவேச ஹ்யநந்த பலதாயக
ததிமத்வாஜ்யஸம் மிச்ரம் மதுபர்க்கம் ததாமிதே—
[மதுபர்க்கம் ஸமர்ப்பயாமி

அநந்தகுண கம்பீர - விஸ்வரூபதாரநக
பஞ்சாமிருதைஸ்ச விதிவத் ஸ்நாபயாமி தயாநிதே—
[பஞ்சாமிருத ஸ்நாநம் ஸமர்ப்பயாமி

கங்கே ச யமுநே சைவ கோதாவரீ ஸரஸ்வதி
நர்மதே ஸிந்து காவேரீ ஜலேஸ்மின் ஸன்னிதிம்குரு
ஜபம் ப்ரகல்பயேத் தீர்த்தே ஸர்வபாப ப்ரமுக்தயே—
[சுத்தோதக ஸ்நாநம் ஸமர்ப்பயாமி

ஸ்ரீதராய நமஸ்துப்யம் விஷ்ணவே பரமாத்மனே
பீதாம்பரம் ப்ரதாஸ்யாமி ஹ்யநந்தாய நமோஸ்துதே—
[வஸ்த்ரம் ஸமர்ப்பயாமி

நாராயண நமஸ்தேஸ்து த்ராஹிமாம் பவஸாகராத்
ப்ரும்மஸூத்ரஞ் சோத்ரீயம் க்ருஹாண புருஷோத்தம—
[உபவீதம் ஸமர்ப்பயாமி

ஸ்ரீகந்தம் சந்தனோன்மிஸ்ரம் குங்குமாதிபிரன்விதம்
விலேபநம் ஸுரஸ்ரேஷ்ட ப்ரீத்யர்த்தம் ப்ரதிக்ருஹ்யதாம்
[கந்தம் ஸமர்ப்பயாமி.

சாலீயான் தண்டுலான்ரம்யான்மயாதத்தான் சுபாவஹாந்
அக்ஷயாநந்த கோவிந்தஹ்யக்ஷதான் ஸ்வீகுருப்ரபோ—
[அக்ஷதான் ஸமர்ப்பயாமி

கரவீரைர் ஜாதி ஸுமை: சம்பகைர் வகுளைஸ் சுபை:
சதபத்ரைஸ்ச கல்ஹாரை: அர்சயேத் புருஷோத்தமம்—
[புஷ்பாணி ஸமர்ப்பயாமி

அங்க பூஜை

அநந்தாய நம:	—	பாதௌ பூஜயாமி
ஶேஷாய நம:	—	குல்பௌ பூஜயாமி
காலாத்மநே நம:	—	ஜங்கே பூஜயாமி
விஶ்வரூபாய நம:	—	ஜாநுநீ பூஜயாமி
ஜகந்நாதாய நம:	—	குஹ்யம் பூஜயாமி
பத்மநாபாய நம:	—	நாபிம் பூஜயாமி
ஸர்வாத்மனே நம:	—	குக்ஷிம் பூஜயாமி
ஸ்ரீவத்ஸ வக்ஷஸே நம:	—	வக்ஷஸ்தலம் பூஜயாமி
சக்ரஹஸ்தாய நம:	—	ஹஸ்தான் பூஜயாமி
ஆஜாநுபாஹவே நம:	—	பாஹூன் பூஜயாமி
ஸ்ரீ கண்டாய நம:	—	கண்டம் பூஜயாமி
சந்த்ர முகாய நம:	—	முகம் பூஜயாமி
வாசஸ்பதயே நம:	—	வக்த்ரம் பூஜயாமி
கேஶவாய நம:	—	நாஸிகாம் பூஜயாமி
நாராயணாய நம:	—	நேத்ரே பூஜயாமி
கோவிந்தாய நம:	—	ஶ்ரோத்ரே பூஜயாமி
அநந்தபத்மநாபாய நம:	—	ஶிர: பூஜயாமி
விஷ்ணவே நம:	—	ஸர்வாண்யங்காநி பூ-மி.

அனந்தபத்மநாப அஷ்டோத்ர ஶதநாமார்ச்சனை.

ஓம் அநந்தாய நம:
அச்சுதாய நம:
அத்புத கர்மணே நம:
அமித விக்ரமாய நம:
அபராஜிதாய நம:
அகண்டாய நம:
அக்நிநேத்ராய நம:
அக்நிவபுஷே நம:
அத்ருஶ்யாய நம:
அத்ரிபுத்ராய நம: 10
அநுகூலாய நம:
அக்நாஶிநே நம:
அநகாய நம:
அப்ஸு நிலயாய நம:
அம்ஹோஹராய நம:
அஷ்ட மூர்த்தயே நம:
அநிருத்தாய நம:
ஓம் அநிர்விண்ணாய நம:
அசஞ்சலாய நம:
அப்ஜாதிகாய நம: 20
அச்வரூபாய நம:
அகிலதராய நம:
அவ்யக்தாய நம:
அநுரூபாய நம:
அபயங்கராய நம:
அக்ஷதாய நம:
அவபுஷே நம:
அயோநிஜாய நம:
அரவிந்தாய நம:
அஶநவர்ஜிதாய நம: 30
அதோக்ஷஜாய நம:
அதிதிபுத்ராய நம:
அம்பிகாபதி பூர்வஜாய நம:
அபஸ்மாரநாஶிநே நம:

ஓம் அவ்யயாய நம:
அநாதயே நம:
அப்ரமேயாய நம:
அகஸ்த்ரவே நம:
அமராரீக்நாய நம:
அநீஸ்வராய நம: 40
அஜாய நம:
அகோராய நம:
அநாதிநிதநாய நம:
அமரப்ரபவே நம:
அக்ராஹ்யாய நம:
அக்ரூராய நம:
அநுத்தமாய நம:
அரூபாய நம:
அன்ஹே நம:
அமோகாதிபதயே நம: 50
அஜாய நம:
அக்ஷயாய நம:
அமிருதாய நம:
அகோரவீர்யாய நம:
அவ்யங்காய நம:
அவிக்நாய நம:
அதீந்த்ரியாய நம:
அமிததேஜஸே நம:
அமிதாய நம:
அஷ்டமூர்தயே நம: 60
அநிலாய நம:
அவபாய நம:
அணோரணீயஸே நம:
அமோகாய நம:
அரவிந்தாக்ஷாய நம:
அதிஷ்டாநாய நம:
அமிதநயாய நம:
அரண்யவாஸிநே நம:
அப்ரமத்தாய நம:
அநந்தரூபாய நம: 70
அநலாய நம:

ஓம் அநிமேஷாய நம:
அஸ்த்ரரூபாய நம:
அக்ரகண்யாய நம:
அப்ரமிதாய நம:
அந்தகாய நம:
அசிந்த்யாய நம:
அபாம்நிதயே நம:
அதிஸுந்தராய நம:
அமரப்ரியாய நம: 80
அஷ்டஸித்திப்ரதாய நம:
அரவிந்தப்ரியாய நம:
அரவிந்தோத்பவாய நம:
அநயாய நம:
அர்த்தாய நம:
அக்ஷோப்யாய நம:
அர்சிஷ்மதே நம:
அநேக மூர்த்தயே நம:
அநந்தப்ரும்மாண்டபதயே நம:
அநந்தமாயநாய நம: 90
அமராதிபதயே நம:
அநாதாராய நம:
அநந்தநாம்நே நம:
அநந்தஸ்ரியே நம:
அக்ஷராய நம:
அமேயாய நம:
ஆஸ்ரமஸ்தாய நம:
ஆஸ்ரமாதீதாய நம:
அந்நாதாய நம:
ஆத்மயோநயே நம: 100
அவநீபதயே நம:
அவநீதராய நம:
அநாதயே நம:
ஆதித்யாய நம:
அமிருதாய நம:
அபவர்க்கப்ரதாய நம:
அபரிமிதமாஹாத்ம்யாய நம:
அநந்தாய நம: 108

ஓம் நாநாவித பத்ரபுஷ்பாணி ஸமர்ப்பயாமி.

தோரக்ரந்தி பூஜை.

க்ருஷ்ணாய நம:	—	பிரதமக்ரந்திம் பூஜயாமி
விஷ்ணவே நம:	—	த்விதீயக்ரந்திம் பூஜயாமி
ஜிஷ்ணவே நம:	—	த்ரிதீயக்ரந்திம் பூஜயாமி
காலாய நம:	—	சதுர்த்த க்ரந்திம் பூஜயாமி
பிரம்மணே நம:	—	பஞ்சமக்ரந்திம் பூஜயாமி
பாஸ்கராய நம:	—	ஷஷ்டக்ரந்திம் பூஜயாமி
ஶேஷாய நம:	—	ஸப்தமக்ரந்திம் பூஜயாமி
ஸோமாய நம:	—	அஷ்டமக்ரந்திம் பூஜயாமி
ஈஶ்வராய நம:	—	நவமக்ரந்திம் பூஜயாமி
விஶ்வாத்மநே நம:	—	தஶமக்ரந்திம் பூஜயாமி
மஹாகாலாய நம:	—	ஏகாதசக்ரந்திம் பூஜயாமி
ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்த காரிணே நம:	—	த்வாதஶக்ரந்திம் பூஜயாமி
அச்யுதாய நம:	—	த்ரயோதஶக்ரந்திம் பூஜயாமி
அநந்தபத்மநாபாயநம:	—	சதுர்தஶக்ரந்திம் பூஜயாமி

வநஸ்பதிபவைர்திவ்யை: நாநாகந்தைஶ்ச ஸம்யுத:
ஆக்ரேயஸ் ஸர்வபூதாநாம் தூபோயம் ப்ரதிக்ருஹ்யதாம்
[தூபம் ஸமர்ப்பயாமி.

ஸாஜ்யம் த்ரிவர்த்தி ஸம்யுக்தம் வஹ்நிநா யோஜிதம்மயா
க்ருஹாண மங்களம் தீபம் த்ரைலோக்ய திமிராபஹம்--
[தீபம் ஸமர்ப்பயாமி

அந்நம் சதுர்விதம்பக்ஷ்யை: ரஸை: ஷட்பிஸ்ஸமன்விதம்
நைவேத்யம் க்ருஹ்யதாம் தேவபக்திம் மேஹ்யசலாம்குரு
[நைவேத்யம் ஸமர்ப்பயாமி

பூகீபல ஸமாயுக்தம் நாக வல்லீ தளைர்யுதம்
கர்பூர சூர்ண ஸம்யுக்தம் தாம்பூலம் ப்ரதிக்ருஹ்யதாம்--
[தாம்பூலம் ஸமர்ப்பயாமி.

நமஸ்ஸர்வஹிதார்த்தாய ஜகதாதார மூர்த்தயே
ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்த ரூபாயஹ்யநந்தாய நமோநம: —
[நீராஜநம் ஸமர்ப்பயாமி--மந்த்ரபுஷ்பம் ஸமர்ப்பயாமி.

யாநிகாநிச பாபாநி ஜன்மாந்த்ரக்ருதாநிச
தாநி தாநி ப்ரணஶ்யந்தி ப்ரதக்ஷிண பதே பதே--
[ப்ரதக்ஷிணம் ஸமர்ப்பயாமி.

நமஸ்தே தேவதேவே ச நமஸ்தே தரணீதர
நமஸ்தே ஸர்வநாகேந்த்ர நமஸ்தே புருஷோத்தம--
[நமஸ்காரான் ஸமர்ப்பயாமி.

தாரித்ரயநாஶநார்த்தாய புத்ரபௌத்ர ப்ரவ்ருத்தயே
அநந்தாக்யமிதம்ஸூத்ரம் தாரயாம்யஹமுத்தமம்.
(இதைக்கூறி தோரத்தை எடுக்கவும்)

அநந்தஸம்ஸார மஹாஸமுத்ரமக்நம் ஸமப்யுத்தர வாஸுதேவ
அநந்தரூபின் விநியோஜய ஸ்வ ஹ்யநந்த ரூபாய நமோ
நமஸ்தே|| (தோர நமஸ்காரம்.

ஸம்ஸார கஹ்வர குஹாஸு ஸுகம் விஹர்தும் வாஞ்சந்தி
யேகுரு குலோத்பவ ஶுத்த ஸத்வா: | ஸம்பூஜ்ய ச த்ரி
புவநேஶமநந்தரூபம் பத்நந்திதக்ஷிணகரே வரதோரகம்தே
(கயிற்றைக் கட்டிக்கொள்ளவும்)

அநந்தாநந்த தேவேஶ ஹ்யநந்த பலதாயக|
ஸூத்ர க்ரந்திஷு ஸம்ஸ்தாய விஶ்வரூபாயதே நம: ||
(பழையதை அவிழ்க்கவும்)

உபாயநம் :

அநந்த: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி அநந்தோவைநதாதி ச|
அநந்தஸ்தாரகோ பாப்யாம் அநந்தாய நமோ நம: ||
இதம் வாயநம் ஸதக்ஷிணாகம் ஸதாம்பூலம் அநந்த--
பத்மநாப ப்ரீதிம் காம்யமாநஸ் துப்யமஹம் ஸம்ப்ரததே ||

அநந்த பத்மநாப பூஜை முற்றிற்று.

[ஶக்திக்கேற்றபடி பிராம்மணபோஜநம், தக்ஷிணை தந்து கதை பௌராணிகர் மூலமாக கேட்கவும். அல்லது இதைப் படிக்கவும்.]

ஸ்ரீ சநைச்சரமாலா மந்த்ரம்

அஸ்ய ஸ்ரீஶநைஶ்சரமாலா மந்த்ரஸ்ய, காச்யப ரிஷி:, அநுஷ்டுப் சந்த:, சநைஶ்சரோ தேவதா| ஶம் பீஜம்| நிம் சக்தி:| மம் கீலகம்| ஸமஸ்தபீடாபரிஹாரார்த்தே சநைஶ்சர ப்ரஸாத ஸித்யர்த்தே ஜபே விநியோக: ||

கரந்யாஸம்

ஶநைஶ்சராய அங்குஷ்டாப்யாம் நம:| க்ருஷ்ணவர்ணாய தர்ஜநீப்யாம் நம:| ஸூர்யபுத்ராய மத்யமாப்யாம் நம:| மந்தகதயே அநாமிகாப்யாம் நம:| க்ருத்ரவாஹநாய கநிஷ்டிகாப்யாம் நம:| பங்குபாதாய கரதல கரப்ருஷ்டாப்யாம் நம:| ஏவம் ஹ்ருதயாதி ந்யாஸ:|| த்யாநம்--தோர்பிர் தநுர் த்விசிக சர்மதாம் த்ரிசூலம் பாஸ்வத் கிரீட மகுடோஜ்வலிதேந்த்ர நீலம்| நீலாதபத்ர குஸுமாதி ஸுகந்தபூஷம் தேவம் பஜே ரவிஸுதம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்|| [கைகளால்வில், இரண்டு நுனியுள்ள தோலைத் தரிப்பவரும், விளங்குகிற கிரீடத்துடன் கூடிய தலை முடியில் பிரகாசிக்கும் இந்த்ர நீலக்கல் உள்ளவரும், கறுப்புக் குடை புஷ்பங்களால் நல்வாசனையுள்ள அலங்காரமுள்ளவரும் ஸூர்யபுத்திரருமான தேவனை எப்பொழுதும் நான்வணங்கியவனாகிறேன்.]

ஓம் நமோ பகவதே ஶநைஶ்சராய மந்தகதயே ஸூர்ய புத்ராய மஹாகாலாக்நி ஸத்ருஶாய க்ரூரதேஹாய க்ருத்ராஸநாய நீலரூபாய சதுர்புஜாய த்ரிநேத்ராய நீலாம்பரதராய நீலமாலா விபூஷிதாய, தநுராகாரமண்டலே ப்ரதிஷ்டிதாய காஶ்யபகோத்ராத்மஜாய மாணிக்ய முக்தாபரணாய சாயா புத்ராய ஸகல மஹாரௌத்ராய ஸகலஜகத் பயங்கராய பங்கு பாதாய க்ரூரரூபாய தேவாஸுர பயங்கராய ஸௌரயே க்ருஷ்ணவர்ணாய ஸ்தூல ரோமாய அதோமுகாய நீல பத்ராஸநாய நீலவர்ண ரதாரூடாய த்ரிசூலதராய ஸர்வஜந பயங்கராய மந்தாய தம்சம் நம் மம் ஹூம் ரக்ஷ ரக்ஷ, மம ஶத்ரூந் நாஶய நாஶய, ஸர்வபீடா நாஶய நாஶய, விஷமஸ்த ஶநைஶ்சராந் ஸுப்ரீணய ஸுப்ரீணய, ஸர்வஜ்வராந் ஶமய ஶமய, ஸமஸ்தவ்யாதீந் ஆமோசய மோசய விமோசய, மாம் ரக்ஷ ரக்ஷ| ஸமஸ்த துஷ்ட க்ரஹாந் பக்ஷய பக்ஷய| ப்ராமய ப்ராமய| த்ராஸய த்ராஸய| பந்தய பந்தய| உந்மாதயோந் மாதய, தீபய| தீபய| தாபய தாபய| ஸர்வவிக்நாந் சிந்தி சிந்தி| டாகிநீ, சாகிநீ, பூத, வேதால, யக்ஷரக்ஷோகந்தர்வ க்ரஹாந் க்ராஸய க்ராஸய| பக்ஷய பக்ஷய| தஹ தஹ, பச பச| ஹந ஹந| விதாரய விதாரய ஶத்ரூந் நாஶய நாஶய| ஸர்வபீடா நாஶய நாஶய| விஷமஸ்த ஶநைஶ்சராந் ஸுப்ரீணய ஸுப்ரீணய| ஸர்வஜ்வராந் ஶமய ஶமய| ஸமஸ்தவ்யாதீந் விமோசய விமோசய| ஓம் சம், நம், மம், ஹ்ராம், யம், ஹூம், ஶநைஶ்சராய நீலாப்ரவர்ணாய நீலமேகலாய ஸௌரயே நம:|| கோணஸ்தா: பிங்கலோ பப்ரு: க்ருஷ்ணோ ரௌத்ரோந்தகோ யம:| ஸௌரி:

மநைச்மரேரமந்த: பிப்பலாதேந ஸம்ஸ்துத: || ஏதாநி தமா (10) நாமாநி ப்ராதருத்தாய ய: ஸ்மரேத் (படேத்)| மநைச்சர க்ருதா பீடா ந கதாசித் பவிஷ்யதி ||

இந்தப் பத்து நாமாக்களைக் காலையில் எழுந்து படிப்பவருக்குச் சனி பீடை ஒரு பொழுதும் ஏற்படாது.)

ஸ்ரீ நவ துர்க்கா ஸ்துதி

நவராத்திரியில் தேவிபூஜை செய்வதனால் விசேஷ பலன் உண்டாகும். தேவர்களுங்கூடத் தேவியைத் துதித்து வல்லமை பெற்று அசுரர்களை வென்றதாக வரலாறு கூறுகிறது. இந்த ஸ்தோத்திரத்தை அன்பர்கள் யாவரும் படித்துப் பயன் பெறுவார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

வந்தே வாஞ்சிதலாபாய சந்த்ரார்த்தக்ருதசேகராம் |
வ்ருஷாரூடாம் சூலதராம் சைலபுத்ரீம் யமான்விநீம் || 1
ததாநா கரபத்மாப்யாம் அக்ஷமாலாகமண்டலூ |
தேவீ ப்ரஸீதது மயி ப்ரஹ்மசாரிண்யநுத்தமா || 2
பிண்டஜப்ரவராரூடா சண்டகோபாஸ்த்ரகைர்யுதா |
ப்ரஸாதம் தநுதே மஹ்யம் சந்த்ரகண்டேதி விம்ருதா || 3
ஸுராஸம்பூர்ணகலசம் ருதிராப்லுதமேவ ச |
ததாநா ஹஸ்தபத்மாப்யாம கூஷ்மாண்டா சுபதாஸ்து மே || 4
ஸிம்ஹாஸநகதா நித்யம் பத்மாஞ்சிதகரத்வயா |
சுபதாஸ்து ஸதா தேவீ ஸ்கந்தமாதா யமஸ்விநீ || 5
சந்த்ரஹாஸோஜ்வலகரா சார்தூலவரவாஹநா |
காத்யாயநீ சுபம் தத்யாத் தேவீ தாநவகாதிநீ || 6
ஏகவேணீ ஜபாகர்ணபூரா நக்நாகராஸ்திதா |
லம்போஷ்டீ கர்ணிகாகர்ணீ தைலாப்யக்தசரீரிணீ |
வாமபாதோல்லஸத் லோஹலதா கண்டகபூஷணு |
வர்த்தந்மூர்த்தத்வஜா க்ருஷ்ணு காலராத்ரிர் பயங்கரீ || 7
ம்வேதே வ்ருக்ஷே ஸமாரூடா ம்வேதாம்பரதரா முசி |
மஹாகௌரீ சுபம் தத்யாத் மஹாதேவப்ரமோததா || 8
ஸித்தகந்தர்வயக்ஷாத்யை: அஸுரைரமரைரபி |
ஸேவ்யமாநா ஸதா பூயாத் ஸித்திதா ஸித்திதாயிநீ || 9
நிர்குணு யா ஸதா நித்யா வ்யாபிகா அவிக்ருதா சிவா |
யோககம்யா அகிலாதாரா துரீயா யா ச ஸம்ஸ்துதா || 10
தஸ்யாஸ்து ஸாத்விகீ சக்தீ ராஜஸீ தாமஸீ ததா |
மஹாலக்ஷ்மீ: ஸரஸ்வதீமஹாகாளீதி ச ஸ்திரிய: ||
தாஸாம் திஸ்ருணும் சக்தீநாம் தேஹாங்கீகார லக்ஷணுத் || 11

ஸ்ரீநவதுர்க்கா ஸ்துதி சம்பூர்ணம்
ஸ்ரீ துர்க்காஷ்டகம்

யா சக்திர் மதுகைடபாக்யதநுஜத்வந்த்வாபதுத்பாதிகா
காமோஜ்ஜீவநலக்ஷி தாக்ஷிவலநா ஸ்ரீசந்த்ரமௌளிப்ரியா |
ஸா ஹார்தம் மலமஞ்ஜஸா ப்ரணுததாந் மத்தேசிகாராதிதா
காமாந் தர்ம்யபதா நுரோதகலிதாந் நஸ் ஸந்திசேத் அம்பிகா ||
யாமாஹுர் மஹிஷாஸுரப்ரமதிநீம் ஸிம்ஹாதிரூடாம் பராம்
ஸர்வேஷாமம்ருதாந்தஸாம் ஹிதகரீம் ஸ்ரீசந்த்ரமௌளிப்ரியா |
ஸா மோஹம் ப்ரபலம் நிஹத்ய தயயா மத்தேசிகாராதிதா
தத்யாத் க்ஞானஸுதாஸ்ரிதிம் சிரதரம் தாஸ்மர்கமாநந்ததாம் ||
தேவ்யாஸாதி யயோக்ரயா கில புரா சண்டஸ்ய முண்டஸ்ய ச
ப்ராணாபத்திரிஹாத்புதா பகவதீ ஸ்ரீசந்த்ரமௌளிப்ரியா |
சண்டாபத்பலதாயிநம் ஜடிதி ஸா மத்தேசிகாராதிதா
க்ரோதம் முண்டிதமா தநோத்வபி ச ந: காந்திம் ப்ரகுர்யாத்
த்ருதி ||

யஸ்யை துர்ஜநரக்தபீஜதநுபூ: க்ருத்யந் வதம் ப்ராப்தவாந்
யஸ்யை சாநிசமாநமந்தி விபுதா: ஸ்ரீசந்த்ரமௌளிப்ரியா |
அஸ்மாகம் ருஜ ஆந்தரா: ப்ரசமயேந் மத்தேசிகாராதிதா
காளீ மாத்ருகணார்ச்சிதா ஸகருணா பக்தேஷு ஸா சண்டிகா ||
யஸ்யா: சும்பநிசும்பகௌ ஸுராரிபூ க்ஷிப்ரௌ மமத்வாநவிதௌ
லேபாதே நிதநம் ஸுகோரஸமரே ஸ்ரீசந்த்ரமௌளிப்ரியா |
அஸ்மாகம் மமதாமநர்த்தபஹுளாம் மத்தேசிகாராதிதா
ஸா துர்க்கா த்ரிபுரேச்வரீ கருணயா பிந்தாதஹந்தாம் ததா ||
யஸ்யா மாதுர நுக்ரஹாதஜஹரீசாநா: ஸ்வகார்யாணி தே
கர்த்தும் ஸம்ப்ரபவந்தி ஹி க்ரமஜுஷ: ஸ்ரீசந்த்ரமௌளிப்ரியா |
மாயாசக்திரநாதிகா திசது ந: ஸத்தேசிகாராதிதா
சுத்தாம் வாசமசஞ்சலாம் ச்ரியமஸௌ சக்திம் ச கார்யே
ஸதா ||

யஸ்யாம் கேவலசித்தநௌ ஜகதிதம் ப்ராந்த்யா ஜநை:
கல்பிதம்
ப்ரஹ்மிஷ்டைரபரோக்ஷிதா சுபகரீ ஸ்ரீசந்த்ரமௌளிப்ரியா |
ஆத்மீயம் விவ்ருணோது தத்வமதுநா மத்தேசிகாராதிதா
ஸாஸ்மாகம் பரயா ஸ்வயைவ க்ருபயா ஸ்ரீப்ரஹ்மவித்யாமயீ ||
ஸ்ரீவித்யே பரதேவதே பகவதி ஸ்ரீராஜராஜேச்வரி
ஸ்ரீகாந்தா திஸம்ஸ்தஸந்நுதபதே ஸ்ரீசந்த்ரமௌளிப்ரியே |
ஸ்ரீதூர்வாஸமுகைருபாஸிதமநோ மத்தேசிகாராதிதே
ஸ்ரீதே சங்கரி ந: ச்ரியம் திச ஸதா ஸ்ரீமந்த்ரவர்ணாத்மிகே ||

ஸ்ரீ துர்க்காஷ்டகம் சம்பூர்ணம்.